

Kinyra

Kinyra En 16-årig rebeltype
Medipus Kinyras far
Ødea Medipus' mors spøgelse
Akilleus En ung kriminalassistent
Helge Kriminalkommisær, Akilleus' far
Grete Akilleus' mor
Ofelia Kinyras rugemor
Hedone Medipus' kone
Brian-Bent Gæst i fetich klub
En betjent
En sygeplejerske
Gæster i fetich klub.

FØRSTE AKT, scene 1

AFHØRINGSLOKALE, POLITIGÅRDEN

Et bord, en stol. I baggrunden en dør.

Kinyra er lænket til stolen med håndjern. På bordet ved siden af hende ligger et par nye sko.

Kinyra: Nå, hvordan syns du selv det går? Dit fjols!
 At blive taget for at ta to sko,
 når jeg har stjålet meget større ting
 og sluppet godt derfra, hvor surt er det!
 Når først én gang de har mig, strisserne,
 og mine data er i ders system,
 så ved man aldrig hvad computeren
 kan finde på og finde frem på én.
 Årh, pis og lort og fuck fuck fuck fuck FUCK!

To uniformerede betjente, Helge og Akilleus, kommer ind.

Helge: Dit navn er Kinyra?
Kinyra: Det er det, ja.
Helge: Mit navn er Helge, jeg er kriminal-
 kommisær her, og det er min kollega.
Kinyra: Tænk, sikket chok, det had' jeg aldrig gættet!
Akilleus: Mit navn det er Akilleus.
Kinyra: Kan jeg få
 de hersens af?
Helge: Hvis du kan sidde pænt?
Kinyra: OK.
Akilleus: OK?
Kinyra: OK!

Akilleus låser hende fri af håndjernene.

Helge: Så, slap nu af!

Kinyra: Javel!

Helge: Dit navn, er altså Kinyra?

Kinyra: Det var det, er du tungnem eller hva?

Helge: Og du er født den tolvte maj?

Kinyra: M-hm!

Akilleus: Nu skal du høre her, vi tjekked dig i vores EDB-system...

Kinyra: Ja, og?

Akilleus: Der er en ting vi ikke helt forstår...

Kinyra: Af strissere, hvad kan man vel forlange?

Helge: Pas på med hvad du siger, frøken! Alt du siger kan og vil måske bli brugt imod dig, når din sag skal for en dommer. Så attituden dér, den kan du glemme!

Kinyra: OK. Hvad er det så, I ikk forstår?

Akilleus: Du ved, vi tog din DNA-profil, rutinemæssigt da du kom.

Kinyra: Ja, og?

Akilleus: Ifølge den, så har du været død i cirka atten år.

Kinyra: A-hvad har jeg?

Akilleus: Så har du været død i atten år.

Kinyra: Det hørte jeg! Men hvordan det? Jeg er jo bare seksten!

Helge: Det' jo lige det...

Kinyra: Og I er sikre på, at det er mig?

Helge: Vi tjekkede med specialisterne hos P.E.T.. De sagde lissom os.

Kinyra: Men kan det ikke vær' en fejl, måske?

Helge: Det har vi undersøgt, det er det ikke.

Kinyra: Men prøven, var den min? Måske har nogen forbyttet min test med en andens test? Computeren kan vel ha' haft en fejl?

Helge: Det tjekked både de og vi. Desværre. Der skete ikke nogen fejl.

Kinyra: Nej?

Helge: Nej.

Kinyra: Du ved hvad det betyder, ikke sandt? Hvad det betyder?

Akilleus: Hvad vi taler om...

Kinyra: Jeg er en klon. At jeg er blevet skabt, fordi jeg var en anden. – Sig mig hvem! Du vidste ingen ting?

Helge: Nej, ingen ting.

Kinyra: Hvor sku jeg vide den slags fra? Det er jo den slags ting, som bare sker for andre! Det gør os ondt.

Helge: Vi ved at det er svært.

Akilleus: Men sig mig dog af hvem!

Kinyra: Vi ved kun at hun hed Ødea.

Helge: Hvem?

Kinyra: Ødea hed hun.

Akilleus: Men hvem hun var og hvorfor du er klonet, det kan vi ikke se i vors computer.

Kinyra: I må da kunne si mig hvem hun var?
Jeg troede at jers computer vidste det hele, når I har en DNA profil på folk?

Helge: Ja, det er også rigtigt, men det er ikke alle filer vi har adgang til.

Kinyra: Så I kan ikke sige mig, hvem at denne her Ødea var?

Helge: Desværre.

Akilleus: Kinyra, har du det godt?

Kinyra: Det er jo ikke lige den slags ting man sådan går og venter på at høre. Man går jo ikk' og spekulerer på, at man kan være en kopi af én...

Akilleus: Det kommer som et stort chok for de fleste.

Kinyra: ...at man er skabt fordi... ja blot "fordi"!

Jeg troed jo, at bare jeg var mig, mig selv og ingen anden! Helt unik. Det tror vel alle? Gør de ikke det?

Helge: Det gør vi, jo.

Akilleus: Er du OK? Hallo?

Du virker mig lidt bleg?

Kinyra: Det går. Det går.

Helge: Hent pigen et glas vand, jeg bliver her.

Akilleus rejser sig og går.

Kinyra: Tag bare al den tid som du behøver. Det er som verden pludselig fik ny kulør fordi, ja faktisk kun fordi "fordi", som om det hele ramler ned "fordi", fordi jeg lige pludselig ved jeg aldrig bar' var en tilfældighed.

Helge: Det gør mig ondt.

Kinyra: En klon!

Helge: Jeg ved, det' svært.

Akilleus kommer ind med et glas vand.

Akilleus: Værsgo. Vi havde ingen is, desværre.

Kinyra: Men tak... En klon, en skide efterligning!
For fanden da! Og hvorfor lige mig?
Hvad har jeg gjort? Hvad gjorde "jeg"? Som hvem?
Hvem skabte mig og traf det valg? Hvorfor?
Det ene spørgsmål tar det andet med og brænder pludselig frem som en vulkan!
Jeg føler mig så kold som is, så varm som brændte lava i min sjæl, det er som om jeg pludselig blev så gennemsigtig som vandet her, jeg lige fik. Årh, fuck!

(Hun kaster glasset mod væggen.)

Hvem ville ha' en ny af mig? Hvornår?
Og hvorfor ved jeg ingen ting, skønt jeg
vel burde være den som vidste mest
besked, men nej! Jeg aned ingen ting!
Og hvad med jer, to skide strissere,
står her og tror at I forstår en skid,
så svar mig dog, med alt jers DNA
og profileringspis, computerlort,
hvem er jeg så? Fortæl! En klon af hvem?
Af hvem? I må ku' sige mig af hvem!

Akilleus:

"Ødea", det er virkelig alt vi ved.

Kinyra:
Helge:

Men jeg har aldrig hørt det navn! Slet ikke?

Måske din far og mor kan gi' os svar.

Kinyra:

Min far og mor?

Helge:

Må vid' besked, ikk sandt?

Kan du fortælle os, hvor mon de er,
så vi kan finde dem?

Kinyra:

Ja, finde "dem"!

Goddav min røv!

Helge:

Hvad mener du med det?

Kinyra:

Min moder har jeg aldrig kendt, og nu
står det jo klokke klart hvorfor! Min far...
Så må det være ham der traf det valg,
den syge stødder!

Helge:

Ved du, hvor han er?

Kinyra:

Min far har altid pisse travlt, jeg ved
slet ikke, hvor at han kan være nu.

Helge:

Men hvis vi ringer til ham, tror
du så, at han kan komme med det samme?

Kinyra:

Hvor sku jeg vid det fra, når han har travlt?

Helge:

Har du et nummer, vi kan ringe til?

Kinyra:

Forget it! Han er ikke typen!

Helge:

Hvon?

Kinyra:

Som dukker op fordi man ber ham om det.

Helge:

Ved du om han har fået ID-chip
indopereret under huden?

Kinyra:

Ja.

Akilleus:

Så finder vi ham via satellit
og henter ham herind.

Kinyra:

Min far?

Helge:

Din far!

Kinyra:

Ja, god fornøjelse sir jeg! Den røv,
han gør kun hvad der passer ham!

Helge:

Lad os nu se, hvad farmand siger når,
vi finder ham. – Tar du dig af det her?

Akilleus:

OK.

Helge rejser sig og går.

Kinyra:

Hvad nu?

Akilleus:

Nu ordner vi de her.

(Han refererer til skoene på bordet.)

Kinyra: Årh, fuck! Behøver vi?

Akilleus: Du stjal dem jo!

Hør her, vi ved at det er svært for dig,
men når din far om lidt blir hentet ind,
så skal du se, så ordner det sig, og
I får en chance for at snakke ud.

Kinyra: Hvad sker der med ham, når han kommer?

Akilleus: Først
så sikrer vi os at han vidste, at
du er en klon.

Kinyra: Og hvad hvis ikke?

Akilleus: Hvis

det viser sig, din far slet ikke ved...

Kinyra: Det gør han! Det er bar så meget ham!

Akilleus: Så hvis det viser sig, han selv står bag,
så er der ikke nåd problem...

Kinyra: Sir du!

Akilleus: Juridisk er der ikke nåd problem.
Det' kun hvis den klinik, som skabte dig,
har gjort det uden din' forældre ved,
så er det strengt ulovligt.

Kinyra: Ellers ku

man skabe kloned børn i massevis
og ikk fortælle folk hvad man har gang i?

Akilleus: Præcis. Og så tar vi selvfølgelig folk
herind, fordi vi synes det er træls,
hver gang vi har en sag som din, at det
er os i politiet, som skal si
til folk at de klonet.

Kinyra: Ufedt, hva?

Akilleus: Det' ikke derfor at man blir betjent.

Kinyra: Så hvorfor så?

Akilleus: Fordi man tror på, at
der findes rigtigt og forkert og godt
og ondt, og vi kan ikke leve udn,
at nogen faktisk tar det seriøst.

Kinyra: Det tror jeg også på!

Akilleus: Ja, den er god
med dig! Jeg ved, hvad du har gang i! Men,
du slipper ikke uden om!

Kinyra: Årh, pis!

Første akt, 2. scene

FETTISH KLUBBEN "DIONYSOS' BADEKAR"

I baggrunden et neonskilt "Dionysos' Badekar", i forgrunden fyldes scenen ud af et velourmonster, et sengelandskab med plads til samtlige medvirkende.

Belysningen er lummer. Folk i pikante kostumer og alle iført sorte halvmasker er i gang med diverse sexlege.

Medipus og Hedone er klædt ud som hhv. Antonius & Cleopatra og deltager i en større gruppe sammen med bl.a. Brian-Bent.

Hedone: Åh, Medipus, min tapre kriger...

Medipus: Sig
hvad du vil ha min dronning, sig kun frem!
Et ord fra dig, dit hjertes lyst, et suk,
et åndepust, dit mindste vink skal vær
mit bud.

Hedone: Et vink?

Medipus: Et vink!

Hedone: Det vink må vær

din vognstang!

Medipus: Jeg skal gi' dig vognstang, skal jeg!

(Han vælter hende omkuld og tager hende.)

Hvad findes der vel skønnere end dig
du nydelse, for nydelsen alene,
en himmelstund helt uden grund, blot den
at mærke hvordan alle sanser danser!

Hedone: Jeg svarer dig igen som nydelsen
den ufortænkte, uforvrængte rene,
som ikke kender grund den stund, at den
kan li at stå alene: Hør mig vel:

Den sande nydelse er ubetinget
og gælder kun sig selv, for blir den først
betvinget, med en tørst for mening er
den meningsløs, og til en døs forringet!

Medipus: Så sandt du taler, hvert et ord gir mening,
skønt nydelserne hver for sig trods alt
gir mer, når de kan nydes i forening!

Brian-Bent kommer ind med et bidsel og en pisk i hænderne.

Brian-Bent: En hest! En hest! Mit Troja for en hest!

Vil nogen vær min rytter? Kom og rid!

Medipus: Det har vi prøvet, klap nu i din gnom!

Du vil jo bare piskes!

Brian-Bent: Pisk er godt!

Medipus: Men ikke alt dit råberi! Kom her
og hold min kones spredte ben!

Hedone: Ja! Ja!

Brian-Bent: Men vi kan også lege fangeleg!
Et fangehul med gabestok og kæder
hvor folk blir pint og plaget til de græder
og skriger højt om nåde for hvert slag

som pisen gir. Hva sir I? Ska vi lege?
Så ku I vær de slemme fangevogter,
to liderlige politibetjente?

Medipus: Men vi er Cæsar og Kleopatra!

Brian-Bent: Og jeg er Brian-Bent!

Hedone: Så vær du selv
betjent! Kom, Medipus, min store kejser
jeg mærker at din stolthed knejser højt
og venter anspændt på erobringstogt
i mine dybe huler.

(De glemmer alt om Brian-Bent)

Brian-Bent: Så ved Zeus,
ved Artemis, ved Mars og Afrodite,
hvor skal jeg da gå hen og finde en
betjent som gider...

Han får øje på Helge, som træder ind og ser sig søgende omkring.

Ah! Som kaldet fra
Olympens top, min bøddel dukker op!

(Brian-Bent svanser hen til ham.)

Så stærk en krop, så ægte et kostume...

*Men Helge er ikke tabt bag en vogn og ser tydeligt hvad Brian-Bent har i sinde.
Han griber ham hårdt i kraven og holder sit politiskilt op foran næsen på ham.*

Helge: Prøv bare på at nyde det her ét
sekund, så skal jeg sørge for at dine
perverse lyster bliver stillet i
en sådan grad at du vill ønske at
din pik blev skåret af. Forstået?

Brian-Bent: Ja.

Helge: Og så kan du så fortælle mig, om en
der hedder Medipus er her i aften?

Brian-Bent: Vi er jo anonyme her, så det...
(Helge putter sit skilt i lommen og griber ham i skridtet)

Helge: Din pik i skiver!

Brian-Bent: Skiver?

Helge: Tynde skiver.

Brian-Bent: Det ham der er klædt ud som Cæsar, der!

Helge slipper ham og går hen til Medipus og Hedone.

Helge: Hr. Medipus, fru Hedone, korrekt?

Hedone: Hvem spør? Vi er jo anonyme her!

Helge: Jeg er kommissær Helge, her, mit skilt!

Hedone: Fra politiet?

Helge: Er De Medipus?

Medipus: Tys, tys! Nu ej så højt, men jo, det er jeg.

Hedone: Hvad er der galt? Hvad har han gjort?

Helge: Din datter...

Medipus: Min datter Kinyra, hvad er der sket?
Hun er vel ikke kommet noget til?

Helge: Nej, rolig nu, hun har det fint, men jeg
blir nødt til at be dig og så din kone
ta med mig hen på politistationen.

Medipus: Og det skal være lige nu? Det kan
slet ikke vente?

Helge: Ser jeg ud som om?

Medipus: Godt ord igen!

Helge: Så kom, din datter venter!

Hedone: Kom bare, Medipus, vi har jo fået
hvad vi sku ha! Du kan jo aldrig mer
alligevel end én gang, ved du nok!

Medipus: Og det sku komm fra dig, som ægger uden
at kunne fugte dine lænder med
den mindste tår, med mindre hele Rom
– og Alexandria for den sags skyld –
står rejst til kamp og venter kun på ét:
at storme din bastion i mandomsrus
og kløve dig fra neden!

Hedone: Helre det
end slatten manddomspragt der hviler sig
på hvad som helst. Blot ikke laurbær.

Medipus: Måske mit sværd, mit stål var mere skarpt
hvis ikke skeden var så slap!

Helge: Hør her
måske I kunne ta den snak derhjemme?
Nu venter Kinyra!

De går.

Medipus: Hetære!

Hedone: Skvat!

Første Akt, 3. scene

AFHØRINGSLOKALE, POLITIGÅRDEN

Lokale som før. Helge kommer ind med Medipus og Hedone. De har begge klædt om. Helge har en mappe med formularer under armen.

Medipus: Fortæl mig så, hvorfor vi er her, når nu Kinyra hun har det fint, og hendes forbrydelse blot er et tyveri, som ret beset kun er en bagatel.

Helge: Det drejer sig om hendes herkomst.

Medipus: Hvad?

Helge: Om under hvilke forhold hun blev bragt til verden.

Medipus: Det?

Helge: Ja, dét!

Hedone: Hvad mener han?

Helge: Din kone ved det heller ikke?

Medipus: Jo.

Hedone: Ved hvad?

Medipus: At Kinyra blev skabt som klon.

Hedone: Nå, dét! Men det kan da vel ikke vær så farligt! Hør nu her, betjent... – Hvad var det nu du sa du hed?

Helge: Mit navn er Helge.

Hedone: Så hør her Helge, Kinyra er sund og rask og glad, hvad mer kan man forlange? Det er vel mer end mange er, så hvor er da problemet? Pigen er som pir er flest, når de er de her seksten år, en smule vild, en ung rebel, men det var vi vel alle?

Helge: Rigtigt, frue, men det' ikke det, det handler om!

Hedone: Hvad så?

Helge: Punkt ét er pigen ikke glad...

Hedone: Så er hun trist, hvad så? Det kan vel ske for alle?

Helge: Hun føler sig forrådt af Medipus: fordi hun intet vidste.

Hedone: Vidste? Ha! Hun ved jo mer end mange ved, fordi vi har fortalt hvert ord vi ved om hendes genetiske skavanker.

Helge: I har hvad?

Hedone: Fortalt hvad hun er disponeret for, med hensyn til forksempel kræft og så hvor gammel hun kan regne med at blive.

Helge: Det har I da vel ikk fortalt et barn på bare seksten år?

Hedone: Skal du stå her og dømme os, er det hvorfor vi' kommet?

Helge: Nej, undskyld, det er jeres sag, pardon. Der er to grunde til, vi hentede jer, den ene er det rent juridiske; at vi skal være sikre på, at alt med hensyn til design og produktion af pigebarnets foster skete helt på lovens grund...

Medipus: At jeg bestilte det med andre ord? At kloningen blev gjort fordi jeg bad klinikken gøre det, og ikke blot at en og anden syg person har klonet børn til andre uden de ved det?

Helge: Nemlig. "Syg person".

Medipus: OK.
Hvad skal jeg så? Har I et dokument som jeg kan skrive under?

Helge: Her.
(Lægger en formular foran ham og giver ham en pen. Medipus skriver under.)
Det er en ren formalitet. Og nu den anden.

Medipus: Den anden hvad?

Helge: Den anden grund til at ha hentet jer herind.

Hedone: Og det er hvad?

Helge: At du fortæller Kinyra hvorfor og så af hvem, at hun er klonet.

Hedone: Hvad?
Det kan vi da for katten vel fuldt li så gerne gøre, når vi er kommet hjem!

Helge: Vi har erfaring for, den klonede part er mere tryk når sandheden skal frem, at dette sker mens politiet hør hvad der blir sagt og ikke sagt.

Hedone: Javel,
bevars! Hvis det skal vær på den manér!

Helge: Hvad sir du, Medipus, er du parat at møde Kinyra og sige alt?

Medipus: Det er jeg vel.

Hedone: Så tag dig sammen mand!

Medipus: Jeg vidste jo at denne dag, en dag så sku den komme. Og jeg drømte om hvor stolt et øjeblik det skulle vær. Jeg skulle forberede alt, og stå parat med kamera og filme det, så øjeblikket kunne stå for altid. Det skulle vær et højdepunkt for os et herligt pantheon i tidens strøm som skilte før fra nu og sugede ind et vendepunkt som samlede alle tråde, for siden blot at gi dem fri igen og åbne livet i et andet lys.

Hedone: Men sig os så, hvem er hun da? Du sa hun var en stjerne!

Medipus: Stjernen over alle!

Hedone: Men hvem, det har du aldrig sagt. Du ser at jeg er ved at sprænges! Var hun kendt? En stor person? Olympiadevinder?

Medipus: Nej...

Hedone: var hun så en smuk model, berømt som skuespiller? Sig os det, sig frem!

Medipus: Min mor.

Hedone: Din mor? Din mor!

Medipus: Min mor.

Hedone: Din mor!

Du sir at Kinyra er klonet fra din mor?

Medipus: Hun var mit ét og alt, min mor, en kvinde uden lige, fin og god.

Hedone: Og vi er ganske sikre på, det er den samme som vi taler om: Ødea?

Medipus: Ødea var min moders navn, det stemmer.

Hedone: Og hende fik du klonet, hvorfor dog?

Medipus: Så omsorgsfuld og god en sjæl, sku den vel gå til spilde? Bare svinde bort og være væk for altid? "Det var det!" Nej, vel? Det menneske som gav mig liv, foruden hvem jeg ikke kendte verden! Hvordan sku jeg ku leve mer, hvis ikke jeg vidste, at en dag så sku vi ses igen? En dag så sku jeg holde i min favn igen min kære mor og mærke den søde duft af hendes hals og hår, den sarte hud, det lette åndedræt og føle kærtegn nænsomt over kind af hendes bløde hænder? Hvordan sku jeg leve uden håb om dette gensyn?

Helge: Det gør jo dog de fleste!

Hedone: Andre folk de plejer vel at klare sig foruden?

Helge: Ja her må jeg gi fru en ganske ret, de døde plejer just at være døde! Med mindre man er religiøs og tror der er et liv som venter efter dette.

Medipus: Det var jo netop dét, jeg ville gi min mor! Men uden tvivl! Med sikkerhed! Med kød og blod og kys og kærlighed, en fysisk genforening! Hver en dag de sidste år har jeg ku se hvordan hun langsomt voksede og tog form og blev alt mer sig lig min moder! Hendes røst, og hendes krop, det varme smil, ja selv den søde duft jeg aldrig siden fandt den ænsede jeg her til morgen...

Hedone: Hvor?

Medipus: I brusebadets tunge luft, da hun var færdig med at bade. Dampen bar fra nøgen hud et minde frem om hende.

Helge: Det er nok ikke lige dét, din datter har mest brug for at høre!

Medipus: Er hun her?

Helge: Er du parat?

Medipus: Ja, send hend bare ind.

Helge åbner døren. Akilleus kommer ind med Kinyra, der kaster sig i flæsket på Medipus som et vilddyr.

Kinyra: Hvad fanden har du gang i, syge stodder? At klone mig og tro at jeg sku vær en anden!

(Helge og Akilleus springer til, skiller dem ad og holder fast i Kinyra.)
Sig mig er du fra forstanden?

Medipus: Jeg ville blot...

Kinyra: Ja, du vil tusind ting men hvad med all os andre? Hvad med os? Og sig mig så, hvem er jeg så? Hvem har du skabt mig til at ligne? – Slip mig!

(Det gør de nu ikke!)

Så slip mig dog, så jeg kan kværke ham det røvhul!

Helge: Slap nu af, så slipper vi.

Kinyra: Gu vil jeg ej! Hvad tror han at han er? Vorherre selv, hva? Eller bare Fanden? Hvad Helved bilder han sig ind? Så slip mig dog!

Medipus: Hør her, min skat...

Kinyra: Din skat? Jeg er sgu ikke nogens skat! Jeg er min egen!

Helge: Hør Medipus, måske det var på tide din datter fik at vide hvem hun er?

Kinyra: Ja, sig det, stodder! Svar mig hvis du tør!

Medipus: Du er så mild og god en sjæl, en engel...

Kinyra: Nej, gu ' jeg ej!

Medipus: Min største kærlighed...

Kinyra: Din største kærlighed? En kvinde du har elsket med? Er du da syg i knoppen?

Medipus: Nej, nej! Du misforstår! Det ' ikke sådan!

Nej, du er mer end dét! Du overgår dem alle! Du er den, der elsked mig før nogen anden kvinde.

Kinyra: Hvem?

Medipus: Min mor!

Kinyra: Din mor?

Helge: Hans mor.

Medipus: Min lille mor.

Kinyra: Din mor!

Hedone: Jeg trode også du var nåd specielt, og så ' du bar en buschauffør fra Brønshøj!

Kinyra: Er du da syg i hjernen mand?

Medipus: Nej, nej!

Kinyra: Du er jo syg, din skiderik! Pervers er hvad du er, ulækre klamme stodder! Sku jeg så rende rundt og made dig og gi dig ble på?

Hedone (afsides) : Nej, det får han henne i klubben!

Kinyra: Hva? Og hvad så mer, din nar? En sutteklud? En vuggesang? Og tror du så jeg også tørrer dig om næsen? Er det hvad du vil ha? Nej, ved du hvad? En røvfuld kan du få! Kom bare her, så skal du få min kærlighed at føle!

Medipus (afsides) : Jeg fatter ingen ting. Hun er jo som forandret! Tænk hvis kloningen måske alligevel slet ikke var så fejlfri? Det må min advokat vist snakke med klinikken om, de lovede mig jo at hun sku bli præcis som mor hun var!

(Kinyra er i mellemtiden faldet ned.)

Kinyra: Giv bare slip, jeg slapper af, han er alligevel slet ikk besværet værd!

Akilleus: Og det' du sikker på?

Kinyra: Det er jeg, ja.

(Betjentene slipper hende.)

Tak skal I ha. – Men sig mig i det mindste hvem var hun så, din mor, som hed Ødea?

Medipus: Hun var en kvinde uden egen mor, det forhold har jeg genskabt.

Hedone: Nå ja, tak!

Medipus: Jeg sørged også for, din skolegang at den sku bli så lig min mors som muligt. Det tøj du bar, de sko du fik, den seng hvori du sov, og maden på tallerknen. Alt har jeg med omhyglighed forsøgt at skabe som min mor hun må ha haft det. Og hvad er takken?

Kinyra: Takken? Venter du at jeg skal sige tak?

Medipus: Du er jo dog min mor!

Kinyra: Er det hvad du har gåd og tænkt? Er det det eneste som jeg har været?

Medipus: Det eneste? Hvad mer ku du vel være?

Kinyra: Mig selv, dit fjols!

Medipus: Men det' jo det du er!

Kinyra: Men jeg' jo ikke hende!

Medipus: Hvorfor ikke? Din sikre gang, din varme røst, dit blik og dine hænder, hvert et ansigtstræk dit søde smil, den måde som du går på. Ja selv den svømmehud du har imellem

et par af dine tær på venstre fod!
Det er jo alt, som det hun var en gang!
Den måde som du spiser æbler på
og tygger hele skroget.

Kinyra: Gjord hun det?

Medipus: Præcis som du, I er jo én og samme!

Kinyra: Så det er alt hvad du har set, hver gang
du kigged på mig?

Medipus: Hvad?

Kinyra: Din døde mor?

Så aldrig har du elsket mig som den
jeg var, men altid som en anden? Alt
jeg gjorde det blev målt og vejet efter
om det var nåd din mor ku tænkes at
ha gjort? Du har måske endda i smug
blot gået og set frem til den dag hvor jeg
blev gammel nok og virkelig lignet hende,
så du ku se dit skaberværk og fejre,
at du var herre over liv og død?

Medipus: Nej, sådan var det aldrig! Tror du da
jeg ikke ved at du er Kinyra?

Kinyra: Du lyver lisså dårligt som din løgn
den stinker! Hun var altså alt du så,
mens jeg var kun en mellemvej, en biting?

Medipus: Nej, du er sandelig dig selv. Hvordan
sku du vær havnet her, hvis du var hende?
En grundig fejl er hvad du er, minsandten!
At stjæle fra en skobutik, det gjord
Ødea ikke!

Kinyra: Siger du! Hvem ved?

De havde hende dog i ders computer!

Helge: Ja, det er sandt, det var jo trods alt sådan
vi så, at Kinyra var blevet klonet.

Medipus: Så sig mig lille hr. betjent, hvorfor
min mor var arresteret?

Helge: Det kan vi

desværre ikke sige. Alt vi ved
det er, at der faldt aldrig dom i sagen.

Medipus: Det var med andre ord en bagatel?

Akilleus: Så meget har vi ikke adgang til,
vi kan kun se, at sagen den blev henlagt.

Hedone: Vi har vel ret til aktindsigt, så vi
kan få et indtryk af, hvad kvinden var
for én, og hvad vi kan forvente af
den tyv som Medipus har bragt til verden?

Medipus: Kald aldrig mer min mor for tyv! OK?

Kinyra: Jeg er jo ikk din mor, så fat det dog!

Helge: Desværre, kan vi ikke la jer se
de oplysninger fra den gamle sag.
Det er fortroligt matriale nu.

Kinyra: Og hvad med mig, kan jeg få adgang til dem?
Det var vel rimeligt at jeg ku få
at se hvad det er for en psykopat,

min far har skabt mig efter! – Syge svin!
Helge: Nej, heller ikke du får lov, beklager
Hedone: Men så er der vel egentlig heller ikke
 ret meget mer for os at gøre her,
 hvad sir du til at smutte, Medipus?
Medipus: Kan vi få vi lov at tage pigen med?
Helge: Nej, Kinyra skal bli her til i morgen.
 Nu skal jeg se jer ud.
Medipus: Så, hej min skat!
Kinyra: Farvel din røv!
Hedone: Tal pænt til ham, han er
 trods alt din far!
Kinyra: Det er nok li præcis
 det eneste det svin han *ikke* er!
 Min søn måske, men far det blir han aldrig!

Helge følger Medipus og Hedone ud.

Akilleus: Jeg ved at det må gøre ondt. Hvis det
 er noget, du vil tale om, så slip
 det trygt. Jeg ved du stoler sikkert ikke
 på en som mig. Jeg er betjent, men jeg
 er også menneske, og intet som
 du siger her vil blive hørt af andre.
Kinyra: Og hvad så, hva? Så sku jeg sidde her
 i al min ynk og flæbe for en strisser?
 Hvad rager i det hele taget dét
 en fyr som dig, hvordan jeg går og har det?
 Hvis du kan la mig gå, så tal! Hvis ikke
 så luk du bare arret!
Akilleus: Fint med mig,
 hvis det skal være sådan! Det var blot
 et tilbud, mens vi venter på din sag.

Døren går op, en betjent kommer ind med et brev. Akilleus læser det. Betjenten går igen.

Det er fra dommeren, og du kan gå.
 Et simpelt tyveri, de gider ikke
 en gang at se dig møde op i retten.
Kinyra: Men så farvel!
(Hun rejser sig og skal til at gå.) Og tak fordi I fucked
 mit forhold til min far og livet op
Akilleus: Slet ingen årsag! Sku det ligfrem vær
 en anden gang...
Kinyra: Ja, meget morsomt!
Akilleus: Tak!
(Men han bremser hende, inden hun når ud ad døren.)
 En enkelt ting kun, før du går!
Kinyra: Ja, hvad?
(Han hiver et stykke papir op af lommen og rækker det til hende.)

Akilleus: Ødeas sag, den kan jeg ikke hjælpe dig med. Men da vi tjekked dig i vors computer, dukked også navnet op på kvinden som har været din rugemor.
(*Hun griber ud efter det, men han holder det tilbage.*)
På én betingelse!

Kinyra: Og det er hvad?

Akilleus: Du fik det ikk af mig, og hvis mit navn det nogen sinde dukker op...

Kinyra: Så hvad?

Akilleus: Så sku det undre mig, om det nu var så svært at finde flere forhold som måske ku tynge din samvittighed og gi dig rigtig go lang tid bag tremmer.

Kinyra: Jeg aner overhoved ikke hvem du er, og faktisk har jeg aldrig set dig!
(*Hun får lov at snuppe papiret og går. På vejen ud vender hun alligevel om igen.*)

Hvorfor?

Akilleus: A-hvorfor hvad?

Kinyra: Hvad venter du til gengæld?

Akilleus: Gengæld?

Kinyra: Ingen giver sgu da den slags, uden at forvente nåd til gengæld!

Akilleus: Hvorfor ikke?

Kinyra: Ja, det gør man bare ikke!

Akilleus: Man er bar sin egen og andre mensker "rager ikke mig" blot jeg kan ha det fedt, så op i røvn med alle andre?

Kinyra: Noget i den retning.

Akilleus: Hvad så med hjælpsomhed, retfærdighed og dagens gode gerning?

Kinyra: Hvad med dem?

Akilleus: Ja, hvad med dem?

Kinyra: Hør, spejderdreng, hvem tror du gider lytte til dit bløde ævl?
Well, Life's a bitch and then you die, that's it!
Og hvis det lykkes dig at ha det fedt på vejen, ja, så hip hurra, tillykke!
Man hører virkelig, hvor han har det fra!

Akilleus: A-hvad?

Kinyra: Din far! Det står jo soleklart hvorfra hans egoisme kommer.

Kinyra: Fuck!

Kinyra skrider. Akilleus ved ikke, hvad han skal. Helge kommer ind.

Helge: Tro ikke, at jeg ikke så!

Akilleus: Så hvad?

Helge: De blik du sendte Kinyra!
Akilleus: Hold op!
Helge: Uskyldigheden selv, hva'ba', Akilleus!
Akilleus: Jeg aner ikke, hvad du taler om!
Helge: Lad bare vær! Du tror vel ikke at din egen far kan holdes helt for nar så let? Det lyser af din øjenkrog hun tænder dine tanker!
Akilleus: Pjat med dig!
Helge: Din mundvig kryber stædigt op, afslører at jeg har ramt så plet som Amors pile! Nu rødmer han endog!
Akilleus: Det passer ej!
Helge: Se, hals og øre blusser!
Akilleus: Stop det, far!
Helge: Her er jo blot en smule varmt! "Lidt varmt"?
 Ja, det sku lige passe! Politiet har spart på varmen i en sådan grad at alle går og fryser, klaprer tænder, og så går du minsandten rundt og sveder!
Akilleus: OK, så får du det som du vil ha!
 Jeg elsker hende! Er du glad nu, hva? Du så jo selv det frække smil, det glimt i hendes øje! Al den energi, et kildevæld, et tordenskrald, et hav af trodsighed, begærlighed og gejst, en stædig kærlighedsaffær med livet! En sødme lisså rå som hård granit, en råhed blød som silke.
Helge: Ja, det så jeg.
Akilleus: Og hvad så? Hvad så hvis jeg elsker hende? Er det nu pludselig blevet kriminelt?
Helge: Det ved du jo så udemærket selv. Du ved hvad du blev spået dengang du var spæd.
Akilleus: Den spådom! Altid denne spådom! Den hænger mig sgu ud af halsen snart, at alt jeg gør skal ses i lyset af en spådom afsagt langt før jeg blev født!
Helge: Jeg ved, min dreng. Men du forstår bedst selv hvorfor din kærlighed til Kinyra: ej kan forsvares.
Akilleus: Jeg forstår! Ja, jeg forstår så meget mere end du selv vil nogensinde ku forstå!
Helge: Akilleus!
Akilleus går.
Helge: Hvad har jeg gjort! Det var jo alt, ja alt, kun gjort i bedste mening. Stakkels dreng...
Scenen går i sort.

ANDEN AKT, 1. scene

OPGANG I BOLIGKOMPLEX

Tre døre i en opgang. Kinyra leder efter den rigtige adresse. Sedlen hun fik af Akilleus har hun i hånden.

Kinyra: Ofelia, min rugemor... Måske du kendte mig, dengang jeg var Ødea? Måske du holdt mig i din favn da jeg blev født og kaldte mig din datter? Tænk, hvis bar en enkelt dag jeg lå imod dit bryst og had som andre børn en mor! Måske du savned mig, da jeg sku væk og følte en slags tomhed i din verden? En puls af afsavn for hvert hjerteslag som kun et moderhjerter det kan banke.
– Måske du aldrig skænkede mig en tanke?

Kinyra ringer på den sidste dør. Døren går op. Ofelia kigger ud.

Ofelia: Ofelia?
Det er det ja, hvem spør?
– Du ' ikke fra Jehovas Vidner, vel?
Kinyra: Nej, nej! Mit navn er Kinyra, jeg' din og Medipus' es datter.
Ofelia: Medipus! Det svin, ham har jeg ikke hørt fra længe!
Kinyra: Nej?
Ofelia: Nej, gudskelov, med tanke på hvordan han teed sig den sidste gang jeg så ham! Den sjuft, han tænker bare på sig selv os andre lar han gladelig i stikken!
Kinyra: Måske vi kunne snakke indenfor? Det er lidt underligt at stå her midt på gangen.
Ofelia: Ja, naturligvis, kom ind!

De går ind.

Anden akt, 2. scene

OFELIAS LEJLIGHED

De kommer ind. Kinyra sætter sig i sofaen.

Ofelia: Ja, her bor jeg så, som du jo kan se. Pas på du ikke krøller mine puder!
Hvad var det nu, du sa du hed igen?
Kinyra: Jeg hedder Kinyra.
Ofelia: Og du må vær hvor gammel så? Omkring de fjorten?
Kinyra: Seksten.

Ofelia: Som tiden går! Så drikker du vel kaffe?

Ofelia går i køkkenet, Kinyra tjekker stuen og reolernes indhold ud.

Kinyra: Med ekstra mælk og fire stykker sukker.

Ofelia: Vil du så ikke hellere ha en cola?

Kinyra: Jo, hvis du har...

Ofelia kommer ind med to colaer.

Ofelia: Det har jeg. Her, værsgo!

Og du er blevet stor!

Kinyra: Det er jeg vel...

Ofelia: Kom, stil dig lidt i lyset der, så jeg kan se, om jeg kan se, om der er nogen jeg kender, som du ligner. – Drej en gang...

Kinyra: Men ved du ikke hvem jeg er? Af hvem som jeg er klonet?

Ofelia: Nej, hvor sku jeg vid det fra, jeg la jo bare krop til. – Jo! Du minder lidt om hende fra Lykkehjulet! Jeg læste nemlig her forleden i et sladderblad, hvordan de kendte går og frygter for, at folk skal kunne stjæle af deres DNA og klone sig en baby fra en dråbe af deres blod. Der var en lækker fyr i Hollywood, som fik et mærkeligt stik i benet under tumulten ved en filmpremier og blødte, og cirka to år efter skrev en fan til ham og sa, hun lige havde født en klon af ham, den sødste lille baby. Og nu var barnet blevet sygt, og så vill moren gerne lige vide, hvorfor at ingen vidste stjernen her han havde en farlig sygdom, og hvordan sku hun nu bedst behandle barnet, så det bedst ku vokse op og bli identisk med sit ophav. Stjernen han blev pissesur og sendte straks sin advokat, men ak, selvfølgelig ku man ikke afliv barnet. Og nu' det blevet endnu værre, skrev de dem i sladderbladet, nu er nemlig teknologien blevet endnu bedre så man kan klone fra en dråbe spyt, som man måske har efterladt sig på et cigaretskod eller kaffekop. Det må vær svært at vær berømt, man må jo blive kronisk halv-paranoid, hvis man skal passe på sit spyt for altid. Men det er ikke hende du er, vel?

Kinyra: Øh, hvem?

Ofelia: Fra Lykkehjulet! Er det dig?

Kinyra: Det er det ikke, nej.
Ofelia: Så ved jeg ikke...
Kinyra: Ødea. Sir det navn dig noget?
Ofelia: Næ.
 Ødea?
Kinyra: Ja.
Ofelia: Det tror jeg faktisk ikke.
 Hvem er det?
Kinyra: Hun er død.
Ofelia: Aha. Nej, jeg
 har aldrig truffet nogen med det navn.
Kinyra: Men hvad fortalte Medipus dig, dengang
 du skulle ha hans barn?
Ofelia: Fortalte?
Kinyra: Ja!
 Du må da have vidst, hvem du la krop til
 at skulle føde!
Ofelia: Det var ikke det
 jeg tænkte mest på den gang. Jeg had brug
 for pengene og sikrede mig kun
 at cellen, som sku lægges i mit æg
 og vokse i min livmor, den var sund
 og rask og ikke havde nogen sygdom.
Kinyra: Så jeg var bar en business-deal, et job
 som skulle klares?
Ofelia: Du var mange ting.
 Du var vel alt fra håb og kærlighed,
 en drøm som sparked i min mave, og
 til fødselsveer, morgenkvalme godt
 betalt, samt stort besvær og tykke ankler.
Kinyra: Hvad fik du for det?
Ofelia: Ikke nær ved nok.
 Du skulle tas med kejsersnit, nu har
 jeg sån et kæmpe ar på tværs af maven.
 – Men nok om mig! Fortæl mig om Ødea!
Kinyra: Jeg havde håbet, du ku gi mig svar,
 for Medipus har ikke sagt et ord.
Ofelia: Hvad har han ikke?
Kinyra: Ikke andet end
 hun var hans mor.
Ofelia: Hans mor? Så Medipus
 var moars dreng, der kan man bare se!
 Og han har intet sagt?
Kinyra: Jeg fik det kun
 at vid, fordi de fandt min DNA
 profil hos politiet.
Ofelia: Du er ikke
 på stoffer, vel?
Kinyra: Jeg stjal blot et par sko.
Ofelia: Sko kan man aldrig få for mange af!
 De her dem fandt jeg på et udsalg!
Kinyra: Nå...
 Men du har altså ikke kendt Ødea?

Ofelia: Det har jeg ikke nej, og ved du hvad, jeg gider ikk at snakke mere om det! Jeg ville ha beholdt dig, men på grund af vors kontrakt så trued Medipus med advokat og bål og brand og jeg skal komme efter dig! Men alt det er historie nu og pengene er brugt. Jeg ønsker ikk at blive mindet om de ting som var den gang. Hvad bilder du dig ind og komme her og rippe op i det?

Kinyra: Men...

Ofelia: Ikke noget men! Nu har jeg skabt mig selv et liv for pengene jeg fik, og jeg er glad og godt tilfreds, så skal du ikke komme her og tro, at det som just var fortid før, så let kan graves frem og jeg kan svare dig på alle dine spørgsmål! Vi har talt, og det var det, hvis du vil vide mer så må du gå til Medipus.

Kinyra: Men han...

Ofelia: Det ' meget muligt! Jeg har ikke mer at sige! Drik din cola og lad mig så vær i fred!

Kinyra: Men mor...

Ofelia: Jeg er jo ikk din mor. Nå, rejs dig så og lad mig se dig gå!

(Kinyra rejser sig og går nødtvungent mod døren.)

Kinyra: Men...

Ofelia: Jeg har ikke mer at sige!

Vi to har talt!

Kinyra: Men mor...

Ofelia: Farvel.

Kinyra: Men...

Ofelia: UD!

Kinyra går.

Anden akt, 3. scene

OPGANGEN

Kinyra sætter sig på trappen / scenekanten og tænder en cigaret.

Kinyra: Så er man virkelig blot et skod! Et affald!
En cigaret som andre kun har tændt
så de ku få et sus, et hvæs af livet.

(Hun gemmer ansigt i hænderne og græder. Så tager hun et hvæs af sin smøg og giver sig god tid til at tænke, mens hun ryger.)

Nå, Kinyra, så har du kun dig selv.
Og så Ødea, hvem hun end har været.
Det må du finde ud af. Men hvordan?
Når politiet ikk en gang vil hjælpe...
Hvad ku det være for en sag som hun
var involveret i, og hvorfor blev
den henlagt? Tænk! Hvis du vil ha et svar,
så tænk! Jeg tror jeg har det, mand! Heureka!
Akilleus! Ja, jeg har det, mand! Akilleus!
Den lille Killedreng han er min løsning!
Ham burde det jo nok vær muligt at
fordreje hodet på. Jeg har da scoret
betjente, der var mere mænd end ham!
Det skulle ikke være nogen sag
at kilde lille Kille til han ber
om mer! Og når han tigger om min gunst
så har den først sin pris: Et kig i det
arkiv som gemmer min historie! Vær
parat Akilleus, for du aner ikke,
hvad Kinyra hun har gjort klar til dig!

Hun kaster cigareten fra sig og går.

TREDJE AKT, 1. scene

FORAN POLITIGÅRDEN

I baggrunden ses Politigårdens hovedindgang og den store vægterstjerne på facaden. Folk kommer og går.

Kinyra: Nå, Killedreng, bered dig på din skæbne!
Om føje tid, når Kinyra har vist
dig blot et hjørne af sin elskovskunst,
og åbnet døren ganske lidt på klem
til det palads hun gemmer på, så vil
du ha det ganske slot, ja hvert et rum,
så trygler du mig ganske snart om ting,
du ikke trode muligt.

Akilleus kommer ud.

Akilleus: Hej! Akilleus!
Kinyra: Men Kinyra, hvad gør du her?
Kinyra: Jeg kom
tilfældigvis forbi!
Akilleus: Hvor sjovt!
Kinyra: Ja, er
det ikke pudsigt?
Akilleus: Jo! Er du på vej
i Tivoli?
Kinyra: (afsides) Nej, ikke jeg, men du!
Akilleus: Så kan vi følges, jeg skal samme vej!
(*De begynder at gå.*)
Fik du så set Ofelia?
Kinyra: Øh, ja,
jeg kommer faktisk li derfra.
Akilleus: OK,
og hvordan gik det så?
Kinyra: Jam', hun var bar
så smadder sød, og det var bar så fedt
du gav mig hends adresse!
Akilleus: Ingen årsag!
Kinyra: Vi snakked og vi snakked og vi lo
og grined hele tiden. Hun var bar
den sødste rugemor som man kan tænke!
Akilleus: Hvor godt!
Kinyra: Desværre vidst hun ingen ting
om hvem Ødea var. Men nu har jeg
da i det mindste fundet mig en mor!
Akilleus: Fantastisk!
Kinyra: Så jeg løj lidt før...
Akilleus: Hvordan?
Kinyra: Jeg sagde at jeg kom forbi tilfældigt.
Jeg kom her faktisk for at sige tak.
Akilleus: Hør, vil du ha en cola eller nåd?
Der ligger en café på Hovedbanen...

Kinyra: (af sides) Det her går næsten lidt for let! Nå pyt, man er vel bare ved at få rutine...

Akilleus: Måske der er et andet sted, du helre vil ha at vi går hen?

Kinyra: Nej, det er fint!

Akilleus: Du ' ikke sulten, vel? Hvad sir du til McDonalds?

Kinyra (af sides): Nu blir han næsten lidt for ivrig!

Akilleus (af sides): Pis!

Kinyra: Jeg kører altid alt for hurtigt frem!

Kinyra: Så hellere et sted med ornligt mad, hvor vi kan sid i fred og ro og snakke!

Akilleus: Du er vist heller ikke lige typen!

Kinyra: Til hvad?

Akilleus: McDonalds. Jeg vil gætte på, at du er en af dem der kaster lidt med brosten! Har jeg ret?

Kinyra: En enkelt sten i ny og næ er man vel kommet til...

Akilleus: Så har vi sikkert set hinanden før!

Kinyra: Hvis du var ham med skjold og løftet knippel?

Akilleus: Nej, jeg var i skudsikker vest og med visiret nede!

Kinyra: Nummer tolv fra højre?

Akilleus: Præcis!

Kinyra: Så hej igen!

Akilleus: I lige måde!

Kinyra: Der er med garanti endnu en grund...

Akilleus: Endnu en grund til hvad?

Kinyra: Jeg tvivler på, du bare kom kun for at sige tak.

Kinyra: Hvad mener du?

Akilleus: Ødea. Har jeg ret? Du håber stadig på, at jeg kan hjælpe dig med at finde frem til hendes sag? Problemet er, at sagen er så gammel. Når folk er døde, har vi ikke adgang til filerne, med mindre der er nyt bevis i sagen.

Kinyra: Hvad med mig?

Akilleus: Hør her, Ødea hun har været død i mer end atten år, den sag som vi kan se at hun har været involveret i må ligge endnu længre tid tilbage. Og hvad så?

Kinyra: Ja, hvad så? Så kan jeg ikke få adgang til den.

Kinyra: Pis!

Akilleus: Med mindre jeg kan hacke politiets database.

Kinyra: Du hacker?

Akilleus: Har jeg aldrig sagt!

Kinyra: Selvføli!

Akilleus: Men hvis jeg gjord, så ku det ikke ske fra den computer som jeg har på Gården, og heller ikk fra den jeg har derhjemme.

Kinyra: Så kan de se at det var dig?

Akilleus: Så kan de nemlig spore, hvorfra der blev hacket. Og den som gjord det ville blive straffet?

Kinyra: Det ' nok den sikreste metode til at få det samled politi på nakken!

Akilleus: Så kom! Jeg har et sted!

Kinyra: Men Kinyra, forstår du hvad jeg sir: de knalder dig! Hvis sporet fører hjem til din PC så ved jeg ikke, hvad der så kan ske!

Kinyra: Akilleus, fjols, skal alting da forklares? Vi tar da ikke min! Vi brur min fars!

De går.

Tredie Akt, 2. scene

MEDIPUS' ARBEJDSVÆRELSE

Det mest strømlinede kontor, to kontorstole på hjul. I baggrunden et barskab. Computeren er tændt og oplyser scenen. Kinyra og Akilleus træder ind og tænder lyset. De sætter sig ved computeren, og Akilleus går i gang med at hacke.

Akilleus: Hold kæft en sej computer!

Kinyra: Ja.

Akilleus: Titusind gigabyte og trådløst keyboard! Endda med kvantum-chip processor! – Hov! Jeg ser din far han spiller Sisyfos!

Kinyra: Nej, det var bare ham der opfandt spillet. Så hver gang du har tabt en sten, og ser den ruller ned til tilbage til start igen, så tjener han vistnok en dollar!

Akilleus: Wow!

Kinyra: Der ` folk som spiller spillet dagen lang, og aldrig laver andet!

Akilleus: Medipus må tjene godt!

Kinyra: Han scor i hvert fald kassen!

Akilleus: Nå, lad os se hvad Politiet sir...

Kinyra: De sir, at de vil ha et password.

Akilleus: Ja... men man kan også gøre sådan her... ...og sådan her... og klikke her med musen! Hvad sir du så?

Kinyra: Respekt!

Akilleus: Jeg kører bar med klatten, eller hvad!

Kinyra: For vildt!

Akilleus: så har vi fem minutter inden de OK,
kan se, at der er nogen på besøg
som kommer udefra. Så her; værsgo!

Kinyra: Ødeas fil!

Akilleus: Læs højt, og lad os se
hvad hun blev arresteret for den gang!

Kinyra: Et mord!

Akilleus: Det' løgn!

Kinyra: Nej, se!

Akilleus: Et fadermord...

Kinyra: Min oldefar!
(*Kinyra ruller væk og lader Akilleus komme til skærmen.*)

Akilleus: "Den sigtede har nu
erkendt sin skyld men påberåber sig,
at hun var ganske utilregnelig
i gerningsøjeblikket."

Kinyra: Fedest! Jeg
er psykopat! Så kan jeg bare gå
og vente på, at jeg får knald i låget!

Akilleus: Nej, der er mere!

Kinyra: Læs!

Akilleus: Det her, det vil
du ikke høre.

Kinyra: Læs det!

Akilleus: Nej, vi har
set nok!

Kinyra: Så læs det dog! Jeg vil jo vide
hvem jeg er klonet af!

Akilleus: Det ' ikke godt
at vide alt! Og vores tid er brugt!

Kinyra: Gu er den ej, der er et helt minut
endnu!

(*Hun skubber ham væk fra computeren og læser selv.*)

Incest?

Akilleus: Din oldefar har haft...
et forhold til Ødea...

Kinyra: Børneporno!

Akilleus: ...og lagt det hele ud på nettet.

Kinyra: Det...
det er jo mig!

Akilleus: Det er Ødea.

Kinyra: Nej!
Det ligner mig da jeg var otte år!
Her har jeg dukken som jeg fik til jul,
der havde været min farmors!

Akilleus: Hør...

Kinyra: Og her,
er det mon oldefar som holder mig og...

Akilleus: Se ikke mer! Jeg ber dig!

Kinyra: Det ' jo mig!

Akilleus: Det ' ikke dig!

Kinyra: Dé er jeg kun en baby!

Akilleus: Stop!
(*Han flår stikket ud og computeren går i sort.*)
Du må ikke se på mere!

Kinyra: Jo!

Akilleus: Nej, ikke mer! Ødea slog sin far
ihjel, og du er ikk Ødea!

Kinyra: Jo!

Hvis ikke det var mig, hvem er det så
der ligger dér på nettet og kan ses
af hele verden, bar de ' syge nok
i hjernen til at tænde på den slags?
Jeg er jo skabt af hendes kød og blod!
Jeg lå jo lige dér i sparkedragt!
Jeg er jo hende!

Akilleus: Du er ikke hende!
For du er Kinyra. Og der er ingen
i denne verden, der er lissom dig.
Du' helt unik. Dig selv og ingen anden.
Skønt Medipus har skabt dig af en drøm,
så er du Kinyra, og uanset
hvad alle andre måtte gå og ønske
så er du kun dig selv, og det kan ingen,
slet ingen, komme og ta fra dig! Hør du?
Du bærer ikke rundt på det vi så
på det modbydelige website der!
Ej heller har du trådt Ødeas sko,
og levet hendes liv, den samme barndom!
Og selv om Medipus er et kapitel
en smule for sig selv, kan man vist sige,
så har du heller ikke samme far.
Hvad han har gjort ved dig er noget andet,
er ikk Ødeas skæbne. Du er dig!
Det "Dig" du er, det må du skabe selv.
De ting som du har gjort og ikke gjort,
og mennesker som du har mødt og elsket,
er det som nu er blevet Kinyra!
Den lille celleklat som Medipus
han købte for at få sin mor tilbage
var ikke andet end en illusion
en barnlig drøm, der nægted ham
at træde vågent i de voksnes rækker!
En moars dreng, et sølle skvat, en blemås,
der lulled sig i søvnlug løgn med penge,
som skulle købe ham en fribillet
og spare ham for nærkontakt med livet!
Men livet lar sig ikke købe fri,
fordi man har et tommetykt kreditkort,
det lever nemlig helt sit eget liv
og sparer ganske langsomt op for én,
hvad man har undladt eller glemt at bruge.
Den konto bliver hurtigt fed og tyk!
Jeg tror slet ikke Medipus har gjort
sig klart, hvad der kan være ham i vente,

opsparing gemt på livets kassebog
blir ofte udbetalt med renters rente.
Så, Kinyra, hans skæbneplan var kun
en fattig løgn, der handlede om ham selv.
I virkeligheden er du lisså fri
som da du vågnet og stod op i morges
og ikke vidste, hvad i dag sku bringe!
Til gengæld mangler Medipus den drøm,
han byggede op hver dag i atten år,
en drøm som gav hans sølle liv en mening,
nu er den væk, hvad skal han så med livet?
Det tomrum du har skabt i ham er større
end sån et hul, et nul som han kan rumme!
Du derimod har fået din historie,
en sandhed du må vokse sammen med
og give mening på din egen måde.

Kinyra:

Men kan jeg det?

Akilleus:

Det er dit lod i livet.

Jeg trak et andet, der er mit at slås med!

Kinyra:

Og hvad er det?

Akilleus:

Endnu en lang historie.

Men lad os ikke tale mer om mig,

for det jeg prøver at fortælle dig...

Kinyra:

Er hvad?

Akilleus:

At det som ingen andre så,

det er jeg nu ved at få øje på:

den Kinyra, som gemmer sig derinde!

Kinyra:

Det tror jeg aldrig jeg har prøvet før.

Akilleus:

At blive set præcis som den du er?

Kinyra:

Hvis far kun så mig for at vær Ødea

så var det aldrig mig han så helt ærligt.

Så var jeg bare et projekt for ham

som ku kasseres, da det blev besværligt.

Og sådan, sir du, er du ikke, eller...

er du nu lisså fuld af løgn som ham?

Akilleus:

Det vil du ha at jeg skal svare på?

Kinyra:

Måske.

Akilleus:

Så du er stadig lige sej

og spiller cool så ingen sårer dig,

det kan jeg godt forstå, det er OK,

men jeg vil se alt det du går og gemmer,

som ingen andre mennesker har gemt,

og blir det vanskeligt, så vil jeg dig

alt mer, præcis fordi det ikk er nemt!

For jeg vil åbne døren, kigge ind,

og skridt for skridt gå langsomt bag facaden,

så jeg kan lære det at kende, som

du med så megen møje holder skjult.

Der vil jeg gennemsøge hvert et rum

til jeg er mig bekendt med hver en krog

og skør karnap og hvert et bøjet søm,

man ku ha glemte at banke rigtigt i.

Kinyra: Du får det til at lyde helt som om, jeg bare er et gammelt grimt parcelhus.

Akilleus: Nej, du er ikke noget hus! Et hus! Hvornår har man set sten på sten, som kunne stå mål med dig og det parnas af brikker som du har fåd at flytte med? Nej vel? End ikke Taj Mahal med sine kupler og krummelurer kan vel lure mig og slå de krummer, som jeg ved, der lurer gemt inde under kuplen der hos dig! Nej, spøg til side, Kinyra, du er som regnskyl på en støvet sommerdag som giver jorden væde så den emmer og kærligt køler hele byen af, og man fornemmer nærmest morgenluft i sine trætte lemmer. Brisen er du, som fejer frejdigt gennem støvet i den dorske by, hvor lummer larm og støj har flimret øret i og blændet øjet, det vindpust der gir krøllet ispapir en dansetur igennem hele Strøget. Du er den blomst som trodser sten og asfalt og med en kraft som stod din dybe rod i selve jordens glødefulde kærne opspirer gennem hård cement så gerne som var det skovens regnvejsbløde muld. Som vårens første lille kny erantis i byens himmelhøje triste jungle står du med solgul kappe nok så rank ukuelig og lyser, skønt trafik og travle fodtrin tromler tæt forbi og ikke ænses at du er så modig, og at naturen ganske ufortrødent trods alle odds kan vise sig så frodig. Og så ' du altså bare rigtig dejlig! Fra første øjeblik jeg lagde dig i håndjern var jeg sikker kun på ét: at du var helt speciel og kun dig selv, den mest unike pige jeg har set! Skønt andre helre så du var en anden, ser jeg kun dig, når det er dig jeg ser, for, Kinyra, jeg elsker dig for fanden til mine dage ikke tælles mer!

(De kysser.)

Kinyra: Igen!

(De kysser igen.)

Akilleus: Nej, vi må ud herfra!

Kinyra: OK!

(Men de kysser igen. Han afbryder det.)

Akilleus: Nej, vi må væk! Her kan du ikke blive!

Kinyra: Hvor har du ret!

Akilleus: Kom, vi tar hjem til mig!

(Og alligevel kysser de en gang til.)

Kinyra: Men først...
Akilleus: Først hvad?
Kinyra: Ødeas grav!
Akilleus: Hvorfor?
Kinyra: Den har jeg aldrig set og efter alt som nu er sket, så må jeg ud til hende! Du sagde selv at det er min historie som jeg må bygge op og give mening.
Akilleus: Men hvad med os?
Kinyra: Du kommer med!
Akilleus: Jeg har det skidt med grave!
Kinyra: Hvorfor det? De døde er sjældent til besvær, og hvis de er ja så har du jo loven på din side!
Akilleus: Med døden har jeg ganske stort besvær, men jeg forstår at du på denne dag må ud og finde ud af hvem du er.
Kinyra: Men uden dig så går jeg ikke!
Akilleus: Jo!
Kinyra: Den første der har elsket mig og set mig som den jeg er og ikke som en anden, hvordan sku jeg ku ta af sted alene?
Akilleus: Jeg venter på dig.
Kinyra: Det er er ikke nok!
 To glubske ulve trækker hver sin vej og sønderslider mig i kampen om mit ringe bytte. Først den ene vil at jeg skal blive her hos dig, og straks den anden hyler højlydt til jeg tar af sted og finder ud af hvem jeg var. Så hyler atter første ulv og sir at hvis jeg går og lader dig tilbage så ses vi måske aldrig mer men blir for evigt adskilt alle vores dage.
Akilleus: Hvad sku der vel ku ske, som skiller os, vi to der er som skabte for hinanden? Tag trygt af sted og find Ødeas grav, lad hverken tvivlen eller ulvens hylene nu hyle Kinyra helt fra forstanden

Der høres en lyd af en dør som smækker.

Kinyra: Min far!
Akilleus: Hvad nu?
Kinyra: Vi skrider!
Akilleus: Men hvordan?
Kinyra: Du kan vel arrestere mig og ta mig med "tilbage til stationen", hva?
Akilleus: Og så tar du af sted til hendes grav og jeg tar hjem og bliver der og venter ?
Kinyra: Jeg ved slet ikke hvor du bor. – Så hvor?
Akilleus: Nej, lad os mødes inde foran Gården,

når klokken den er et, den finder du!
Kinyra: Når klokken den er et. – Her, ta min hånd!

Akilleus lægger hende i håndjern idet Medipus kommer ind.

Akilleus: Men så er klokken toogtyve tredive
og du er blevet anholdt!

Medipus: Dig igen?

Ja tag du bare pigebarnet med dig
hun bliver ikke mere savnet her!

Kinyra: Jeg lover at ta mig behørigt af
din tøs mens hun er i min varetægt!
Og har jeg anholdt nu – om hendes hånd –
er hun så min for tid og evighed?

Medipus: Hvis virkelig hun er anholdt én gang til,
så er hun din, det rør mig virkelig ikke!

Akilleus og Kinyra går. Medipus sætter sig ved computeren.

Medipus: Hvad katten da! Vil lortet ikke tænde?

Årh, sikket rod! Den ledning nu igen!

(Han sætter ledningen i stikket og computeren tænder.)

En uautoriseret lukning, tænk
det kan jeg ikke huske. Nå, måske
at Hedone har brugt den til at shoppe...

(Han taster og bakser.)

Hvad er nu det? Hvad er det her for fotos?

Af Kinyra! Som barn...

Hedone kommer ind og går til barskabet. Medipus taster desperat.

Hedone: Jeg trænger til
en drink, vil du ha noget med, min skat?

Medipus: Jeg tror, jeg trængte aldrig mer til én!

Det er jo sygt!

(Hun kommer hen med to whisky sjusser og sætter sig i den anden kontorstol.)

Hedone: Hvad er?

Medipus: Det her! Se selv!

Et website, Kinyra på billeder...

Hedone: Af Kinyra?

(Hedone kigger nærmere på skærmen.)

Medipus: Som barn. Men hvor, hvornår

er disse fotos fra, jeg har jo ikke...

Hedone: Slet ikk?

Medipus: Nej, det ved Gud jeg ikke har!

Hvad tror du om mig? Nej! Men hvorfra så?

(De klikker billeder.)

Hedone: Se, hjemmesiden, det er politiets..

Medipus: Hvad gør hun der? De billeder af hende...

Hedone: Det er jo ikke Kinyra, det er...

Medipus: Min mor, Ødea!

Hedone: Dengang hun var barn!

Er det her så din morfar, set fra siden?

Medipus: Nej, sluk! Hold op! Og vis mig ikke mer!
Hvem finder på at gøre den slags ting?
Et helt uskyldigt barn, nej, jeg får kvalme!

Hedone: Du ligner ham, I har den samme bagdel!

Medipus: Så stop det dog! Forstår du ikke hvad
det gør ved mig at se min egen datter...

Hedone: Din datter? Det er jo din mor vi ser!
– Og hun var ikke jomfru da hun fik dig!

Medipus: Hold mund!

Hedone: Hov! Her er alle sagens akter!

Medipus: Hvad sag?

Hedone: Den sag som ramte Kinyra.
Her står hvorfor din mor var endt i retten.

Medipus: Hvad står der så, læs højt! Jeg tør det ikke.

Hedone: Der står... der står... "Den sigtede har nu
erkendt sin skyld men påberåber sig
at hun var ganske utilregnelig
i gerningsøjeblikket."...

Medipus: I "gerningsøje..."?
Hvad har min gode mor dog gjort, fortæl!

Hedone: Hun slog sin far ihjel!

Medipus: Sin far!

Hedone: Din morfar.
Koldblodigt efter alle disse år
med farens misbrug af den unge pige,
da hun var seksten ku hun ikke mer,
men tog en brødkniv ud i deres køkken
og stak den i hans ryg, da han var travlt
i færd med at ta sine bukser af.

Medipus: Hun slog sin far ihjel...

Hedone: Der kommer mer...
Opstemt af blodet på det hvide lagen
og lutret ved et håb om langstrakt hævn
hun hakked ham i stykker bid for bid
og gemte ham i sorte plasticsække.
I nattens mulm hun stilled sæk for sæk
på stedet hvor kommunen henter storskrald,
og sådan fik Ødea gradvist skilt
sig af med liget af den far hun haded.

Medipus: Hvor sygt!

Hedone: Men nabokonen undred sig,
for hver gang hendes mand var borte på
forretningsrejse, plejede din morfar
at kigge ind og elske lidt med fru.
Da manden havde været væk en tid,
og morfar aldrig mere dukked op
så alarmerede hun politiet,
og sådan fik de fært af hans bortgang.
Fordi hun straks fortalte alt og angred
så fik Ødea en behandlingsdom
og var på lukket afsnit fire år!
I fire år!

Medipus: I fire år!

Hedone: Ja, indtil hun var tyve.

Medipus: Hvad har jeg gjort, hvad har jeg mand dog skabt?
 Er Kinyra det rene skære monster?
 En psykopat en rå, koldblodig hævner?
 Og hun har set hvert billed, læst hvert ord
 som vi nu kigger på! Hvad står der mer?

Hedone: Der står her i en senere journal,
 at hun på dette tidspunkt nu må anses
 for at vær klar til ambulant behandling.

Medipus: Da hun var tyve?

Hedone: Grundet store fremskridt,
 og her... nåh, det er dét du fisker efter!
 Fordi hun er gravid og overlægen
 er sikker på at, at det at blive mor
 er lige hvad Ødea går og mangler!

Medipus: Ødea var gravid og ventede mig!

Hedone: Men i det mindste ikke med din morfar.

Medipus: Det er vist også snart det eneste,
 der bare er den mindste bid normalt!

Hedone: Men Kinyra står i et andet lys,
 må man jo sige, efter denne læsning!

Medipus: Og ligeså gør mindet om min mor!

Hedone: Ja, var det ikke li for Kinyra,
 så havde du min tro den dag i dag
 kun haft de kære lyserøde minder.
 Så var din mor og hendes kærlighed
 forblevet i et nådigt rosenkær
 hvori du ku ha lagt din sjæl til hvile.
 Og så skal sån et stædigt pigebarn
 til Kinyra gå hen og ødelægge
 det hele for at få et nyt par sko!

Medipus: Hvorfor sku hun dog overhodet stjæle
 de latterlige sko i den forretning?
 Hun får jo alt, hvad jeg kan køb for penge!

Hedone: Det er i hendes gener, Medipus,
 en sån tyvagtighed, den er i blodet.

Medipus: Men hvad så nu? Hvad sker der så med mig?
 Er alt, hvad jeg har skabt en blodig dræber,
 der bare går med køkkenknivn og venter
 til jeg en dag blot vender ryggen til?
 Hvad går hun nu derud' og pønser på?
 Hvad venter mig, jeg er jo hendes far?

Hedone: Men du har ikke gjort de samme ting,
 Ødeas far han gjorde imod hende.
 Så Kinyra behøver sikkert ikke
 at dræbe dig og skære dig i stykker.

Medipus: Det lyder sandelig betryggende!

Hedone: Din datter er og blir en ganske anden!

Medipus: Så hun er ikk den samme som Ødea?

Hedone: Nej, fat det dog! Forstå det dog din torsk!

Medipus: Men er det ikk Ødea, jeg har skabt,
 ja, så er alle seksten år jo tabt!

Hedone: Til gengæld har du vundet kvit og frit
 dit eget gamle skæve liv tilbage!

Medipus: Det har jeg vel.
Hedone: Ja se, der ser du selv!
Medipus: Men det er pludselig ikke mere det samme.
For uden drømmen, hvad er det så værd?
Hedone: Det er jo dog dit liv!
Medipus: Men uden drøm!
Et liv helt uden retning, uden mening,
hvor tomhed runger lisså højt og hult
som før der lød et kor af målbevidste
forhåbninger klart stemt i skøn forening.
Så sig, hvad er det værd, det satans liv,
når alt er væk, hvor skal man så gå hen
og få sig selv, sit liv fyldt op igen?
Hedone: Årh, Medipus, min lille dumme skat,
du ved da hvor vi to går hen hver nat,
når tomhed sætter sig på vores liv
og holder vores viltre lyster nede...
Medipus: Vi tar til Dionysos' Badekar,
Hedone: og leger hvad vi vil, med hvad de har!
Medipus: Vi klær os ud, og du kan være alt
fra Pretty Woman til Cleopatra
Hedone: Og du fra Supermand til Potifar
Medipus: Og hver gang er vi noget nyt og lar
de andre lege med i vores spil!
Hedone: Det er jo det, de andre er der til!

De går.

FJERDE AKT, 1. scene

ØDEAS GRAV

Ødea kommer ind.

Kinyra: Argt bider luften; det er pisse koldt.
Ja, vinden føles svidende og skarp.
Og hvad er klokken? Vistnok knebent tolv.
Nej, den er slået. Nå, jeg hørte intet.
Så nærmer tiden sig, hvor ånden plejer
at gå igen.

Ødeas genfærd kommer ind. Hun nyser.

Kinyra: Hvem der?

(Ødea nyser igen.)

Kinyra: Igen! Så svar,
Er du en salig sjæl? Et fredløst genfærd?
Med duft fra himlen eller afgrundsdufter?
Med onde planer eller kærligt råd?
Du ligner en jeg burde kald Ødea?

Ødea: Ja, Den er fin med mig, gør det!

Kinyra: Min farmor.

Ødea: Hvad kalder du mig farmor for, din tøs?
Har Medipus, min søn, da fåd en datter?

Kinyra: En slags, kan man vel sige...

Ødea: Hvafforn "slags"?

Kinyra: Er du da ikke skabt af kød og blod?

Ødea: I mer end én betydning, jo.

Kinyra: Hva så?
Hvis du er skabt af kød og blod, og har
som andre hjertet på det rette sted,
hvad er så denne dumme tågesnak?
Du er vel ikke adopteret, hva'
og bragt hertil fra ét 'ler andet u-land?

Kinyra: Nej, jeg er vist så dansk som man kan vær...

Ødea: Så, vær du glad for det! For fremmede
behandles råddent her i staten Danmark.

Kinyra: Måske, men det var ikke det jeg kom
helt herud for at tale om.

Ødea: Hvad så?

Kinyra: Jeg kom herud mest for at finde dig,
fordi jeg ville lære dig at kende.

Ødea: Du kommer sgu da ikke herud for
at snakke med en gammel afdød kone!
Ved midnatstid endda! Og uden jakke!

Kinyra: Det gør jeg da!

Ødea: Den løgn jeg kender vel!

Kinyra: Du kom fordi du ville find dig selv!

Ødea: Du ved det allerede?

Kinyra: Hvilket ved jeg?

Ødea: At jeg er dig?

Kinyra: Hvad er det dog for sludder!

Hvordan sku lille du ku være mig?
Jeg er jo død! (*hun nyser*) – Det ' også al den jord!
Genetisk er jeg dig, vi er identisk!

Kinyra:
Ødea: Hold op!

Kinyra: Nej! Medipus har klonet dig!

Ødea: Hvad har han?

Kinyra: Klonet dig den gang du døde.

Ødea: Er manden da fuldstændigt fra forstanden?

Kan man nu ikk en gang få lov at hvile
i fred, når man er død? Hvad skal det til?

Skal jeg nu her fra gravens hule dyb

fra dødens jordbelagte inderside

så kigge ud, bekymret over hvad

jeg nu igen kan gå og finde på?

Skal andre frit berøve mig den ret

jeg før har haft, at sætte selv mit punktum

i min historie om mit eget liv?

Skal alt jeg var, mit liv, mit eget Jeg,

nu leves af en anden i mit navn?

Hvad fanden ligner det? At klonе mig!

Hvem sir i øvrigt mit liv var det værd?

Hvem kender vel et andet menneske

så godt, at man kan te sig og forlange,

at dette liv skal leves én gang til?

Har han så skabt mit hele lorteliv

endnu en gang?

Kinyra: Nej, heldigvis, kun delvist.

Ødea: Så han har ikke rørt dig? Eller har han?

Kinyra: Nej, ikk hvis det er det du tænker på...

Ødea: Det er da altid noget! Men klonet mig...

Med alle de dæmoner inden i

det lykkeds mig så vanskeligt at skjule.

Kinyra: Så du har haft det lissom mig?

Ødea: Hvad tror du?

En daglig kamp, en sulten ulveflok

et hylekor som drev mig ud til kanten

af det, som var mit eget liv, og lod

mig kigge ned i afgrundsdybe mørker

af ingenting, fortabt og klar til fald.

Sku det vær værd at skabe en gang til?

Sku det vel vær et liv at byde andre?

Og troed jeg at det var alt, så Ha!

hvor uforskammet snotdum kan man være?

Hør efter, nu, jeg er Ødeas ånd,

dømt for et tidsrum til ved nat at vandre

og hungre stængt i luer dagen lang.

Indtil hver hæslig synd fra kødets dage

er brændt og lutret bort. Var det mig ej forment

at røbe dig mit fængsels skjulte ting,

et sagn jeg vidste da, hvis mindste gru

oprev din sjæl, forfrøs dit unge blod,

drev øjnene af bund som stjernes kud

og skilte dine snoede lokkebundter,

indtil hvert enkelt hår stod strittende
som pigge på et skræmmet pindsvins ryg.
Men evige ting tør ej forkyndes øren
af kød og blod. – Mit eget kød og blod!

Kinyra: Det ' sjovt du sagde det med ulvene,
jeg har det lissådan!

Ødea: Der kan man se!
Årh, Medipus! Dit kæmpe fjols, dit pjok!
At skabe om din mor, hvad sku det gavne?
Sku Kinyra så snøre dine sko
og gi dig plaster på, når du var faldet?
Og varme mælk og læse Anders And
og tørre dig, når du had vært på potten?
Kinyra: Det har jeg spurgt ham om.

Ødea: Hvad sa han så?
Kinyra: Han svared faktisk ikke rigtigt noget.
Ødea: Og tænk, den dreng betød alting for mig!
Kinyra: Hvordan?
Ødea: Ja, det er vanskligt at forklare
for en der ikke selv har fået børn.
Hver nat så skriger de, så man sku tro,
alverdens pinsler plagede og sled
den lille krop itu fra indersiden,
og selvom man går op og ned ad gulvet
den hele lange nat og drikker kaffe,
så skriger de og alt er helt forkert.
De skriger af kolik og nye tænder,
af træthed, fugtig ble og røde ender,
og ammer man blir brystet bidt til blods.
Så skal der skriftes bleer uafbrudt,
og maden man har købt i dyre domme,
endda hvis man har kogt det selv med stort
besvær, den vil de ikke ha, og skriger!
Og falder de og slår sig når de leger,
så skriger de gudhjælpemig igen!

Kinyra: Det lyder ikke rart!
Ødea: Alligevel,
når først man står der med sit eget barn
og ser hinanden med gensidig undren,
så er en evigheds besvær det værd.
Så står man med det lille liv på armen,
og i hans øjne skuer man en svag
kontur af hele dette liv om end
der kun er tegnet skitsestreger
af det, som engang blir et maleri.

Kinyra: Var det sådan det var med Medipus?
Ødea: Med Medipus... Man går og tror, fejlagtigt,
at det med børn det blir en stor forandring,
som gør, man ikke mer kan gøre de ting,
man syns er sjovt og allerbedst kan li,
men det er faktisk helt forkert fordi,
forandringen den kommer inden i.

Kinyra: Man bliver kedelig med andre ord?

Ødea: Du ser, at dit liv kun er delvist dit,
at du er ikke endemålet men
et uvurderligt led midt i en kæde,
som slynger sig igennem verdens strøm
og aldrig nogen sinde når sin ende,
men er et ankertov forgrenet vidt
i både fortidsflod og fremtidshav.
Hvert enkelt led er helt unikt, og dog,
det er den samme stærke gamle kæde.
Det liv du føjede til og bær på armen,
er en betroet hemlighed, en gåde
som universet valgte ud til dig,
så du hver dag kan løfte end en flig
af sløret ind til den der gemmer sig
derinde, og som rosenknoppen i
sit grønne hi, blot venter på at blive
forløst og foldet ud, så den kan være
endnu en frodig blomst i verdens have.
Det er belønningen du får for smerten,
et helt nyt liv, du ikke ved hvem er,
som det er op til dig at dyrke frem
forædle, pleje, gøde, gi til verden.
Hver dag er fuld af lutter nye svar
på spørgsmål som du aldrig ku ha stillet.
Jo mer du slipper det du en gang var,
et riger liv du ikke ku ha villet.

Kinyra: Men hvad så, når man ikke er unik?
Når man blev skabt to led tilbage i kæden?
Når ingen gad at gøde nåd som helst
men ville ha en færdig stueplante,
som lignede det, de allerede var vant te?
Når alt som man blev bragt i verden til
det var at være som en anden var?
Når hele livet bare er en nøje
kopi, et længe planlagt skuespil?
Det er vel nok en herlig ironi,
et paradoks, en pudsigt skæbneleg,
at den der just blev set for den han var
og elsket ubetinget af sin mor,
at netop han har krævet mer igen
og skabt et barn og ikke fattet spor!

Ødea: Det svirrer i mit hoved som en storm,
der pisker sø og hav til skumhvid fråde.
Du stiller spørgsmål, barn, i bølgevis,
og hver en bølge banker mod en mole,
der ikke førhen fandtes i mit sind,
hvor svære tanker banker lige ind.
Hvad skal jeg svare dig, hvad skal jeg sige?
At du er så unik som alle andre,
det hjælper ikke på den kamp du kæmper
dybt i dit indre for at finde svar
på meningen med livet når du ved,
hvad andre mente meningen den var:

at meningen med dig den skulle vær
en and'n end den du synes selv du er.
Hvor meget jeg end elsked Medipus,
så må jeg gi dig ret, det er ironisk,
at netop han sku insistere på,
at ikke blot at skabe en familie
men derimod at skabe den med vilje.

Kinyra:

Ødea:

Hov, hvad er klokken?
Klokken? Sig mig tror
du genfærd de går rundt med armbåndsur?

Kinyra:

Nej, det er bar fordi jeg har en date
her klokken ét. Men det er ind' i byen.

Ødea:

En date, med hvem, om man vær så fri?

Kinyra:

En fyr som så mig bare som jeg var
og sa at det var sån han ville ha mig!

Ødea:

Hold fast i ham! Og sig til Medipus
at han skal tage til sin moders grav!
Skønt han har genskabt mig så har han aldrig
besøgt mig her iblandt de døde. Sværg!

Kinyra:

Men hvad hvis nu han ikke vil, hva så?

Ødea:

Så sig, hans mor hun sir han skal! Det bæst!

At klone mig, hvad bilder han sig ind!
Først ødelægger min far livet for mig,
og lægger min elendighed på nettet
hvorfra det næppe nogen sinde helt
vil blive ganske endegyldigt slettet.
Så slår jeg ham ihjel i flere stykker
og føder endelig den dreng jeg trode
sku bryd forbandelsen i vores slægt,
og så gudhjælpemig om ikke idioten
han starter hele møllen én gang til,
blot for at du skal komme til min grav
så du kan finde ud af hvem du er!

Kinyra:

Hvad fanden er det her? En græsk tragedie?

Ødea:

Jeg så mig selv på det, der var på nettet...

Men så velkommen til et evigt liv
en skærsild hvorfra ingen sjæle springer!

Et elektronisk flammehav hvor alle
er logget på og ingen har kontrol
kun fanden selv har alle i sin vold!

I dødens hede lutringshal min sjæl
dog ved, at straffen ikke bliver ved.

Når sjælen den har sonet er det slut,
på nettet ligger du i evighed.

Når først du findes gemt i cyberspace
er sjælen solgt og kastet frit i grams
evindeligt fortabt på hver en måde,
der findes ikke aflad store nok,
glem alt om syndsforladelse og nåde.

Så tak du derfor Medipus og sig,
at han skal komme og besøg sin mor!
Så skal han få min kærlighed at føle,
og den vil være større end han tror!

Kirkeuret slår ét.

Kinyra: Er klokken ét!
Ødea: Det lyder godt nok sådan!
Kinyra: Så skulle jeg ha vært i byn for længst!
Jeg ved slet ikke hvor Akilleus bor!
Vi skulle mødes inde foran Gården,
Ødea: Han er vel ikke politibetjent?
Kinyra: Hvad er der galt i det?
Ødea: Og det sir du?
Jeg kender dig så godt, som om du var
min egen bukselomme! Endda bedre!
Kom ikke her og bild mig ind, at du
normalt er bedste ven med politiet!
Kinyra: Hør, blir jeg lisså irriterende
som du er nu, når jeg en gang blir gammel?
Ødea: Du synes det er slemt?
Kinyra: Måske?
Ødea: "Måske"!
Så sku du ta og høre på dig selv!
Kinyra: Jeg vidste, at du ville svar igen!
Hvis jeg er dig, du mig, så gælder det
med bukselommen også dig min ven!
Ødea: Årh rend og hop! Og stil dig frem i lyset
og lad mig se min ungdom før du går.
(*de studerer hinanden*)
Ødea: Farvel, min tøs!
Kinyra: Farvel.
Ødea: Pas på dig selv.
Kinyra: Jeg passer på os begge to.
Ødea: Så gå.
Og glem nu ikk at sende Medipus!
Svend Åge ovre bag ved stenen der
han gir den virkelig godt som spøgelse
og skræmmer gerne livet af enhver
der dukker skamfuld op på kirkegården!
Kinyra: Det skal jeg nok, farvel!

Kinyra løber ud.

Ødea: (*råber*) Farvel, farvel!
(*blot til sig selv*) Farvel min tøs, farvel! Farvel mig selv!

Ødea lægger sig i sin grav.

Fjerde akt, 2. scene

FORAN POLITIGÅRDEN

Der er mennesketomt. Kinyra kommer forpustet ind.

Kinyra: Åh nej, er klokken længe over to!
Og her er ikke spor af noen Akilleus!
Nej hele gaden ligger tom, som om
der aldrig havde været liv til stede.
Kun gadelygten med en dårlig pære
får lyset til at blinke lidt der nede
og skaber skygger, der ser ud som liv.

Helge kommer ind.

Til gengæld kommer ham det sure skrog
til overbetjent Helge.

Helge: Kinyra?

Kinyra: Det er det ja. Er det forbudt måske
at stå på gadehjørnet her og vente?

Helge: Nej, det er ikke spor forbudt, og jeg
er glad fordi du endnu er herinde!

Kinyra: Hvad rager det vel dig, hvor jeg er henne?
I løslod mig jo selv for længe siden!

Helge: Og det er ikke derfor jeg er kommet.
Jeg kommer for Akilleus, der har sendt mig.

Kinyra: Men hvorfor det? Vi sku jo mødes her!
Vil han da ikke se mig eller hvad?

Helge: Jo, han vil gerne se dig, Kinyra,
han venter på dig...

Kinyra: Hvor?

Helge: På hospitalet.

Kinyra: Men sig hvorfor!

Helge: Det er en lang historie.
Kom med så skal du se det hele selv.

De går.

Fjerde akt, 3. scene

HOSPITALSSTUE

Akilleus ligger i en hospitalsseng og er koblet op til en maskine, som holder ham kunstigt i live. Bag ham et hjertekardiogram, som følger hans puls. Grete sidder ved siden af. Kinyra og Helge kommer ind.

Kinyra: Akilleus!
(Kinyra løber hen til ham. Han er meget svag)

Akilleus: Kinyra!

Kinyra: Hvad er der galt?
Hvorfor dog alle disse slanger og
maskinen der? Din hud er bleg din hånd
er kold og fugtig, slap. Den glød som før

var i dit øje er nu ganske væk.
Kun svagt jeg ser den stærke sjæl, som før
var min Akilleus!

- Akilleus:* Kinyra...
Grete: Det er
det eneste som han har sagt i aften.
Akilleus: Min Kinyra...
Kinyra: Jeg sidder lige her!
(*Akilleus døser hen, Kinyra taler til forældrene.*)
Hvad er der galt, hvad fejler han, fortæl mig!
Min sjæl er sunket sammen inden i,
de mange slanger varslers ikke godt
jeg venter kun det værste, åh fortæl mig
det værste bare ikke kan vær sandt!
- Helge:* Jeg ville ønske at det var så let,
men dine bange anelser de holder.
Akilleus lever næppe denne nat
til ende, men må langsomt slides bort
af skæbnen som han bærer i sin krop.
- Kinyra:* Men hvilken skæbne kan vel vær så nedrig
at røve bort Akilleus inden morgen?
Skal sollysstrejf og morgenluft ej mere
gi liv og energi til dine lemmer,
optænde kærlighedens varme glød
til ilden som jeg nyligt så i aften?
Fortæl mig alt, jeg ber jer, sig, så jeg
forstår, hvorfor skal døden ha Akilleus?
- Grete:* Fordi vi traf et valgt for længe siden...
Helge: Fra første færd, da Grete var gravid
og hun blev tilbudt at få fostret scannet,
har vi holdt fast på livet som en gave
man ikke pakker ud før tiden er.
- Grete:* Bebrejdelserne vi har vært igennem
de sidste mange år, var næsten mere
end vores ægteskab ku holde til.
- Helge:* Var det vi gjorde, også det korrekte?
Ku vi ha valgt en anden, bedre løsning?
Grete: Sku vi ha valgt at si det til ham før?
Kinyra: At sige hvad? Så sig dog, hvad der ' galt!
Grete: Men valget traf vi i den bedste mening!
Helge: Men bedste mening ment for hvem? For ham?
Grete: For det vi trode på, for det vi mente
var det som gjorde livet meningsfuldt!
- Kinyra:* Hvad er det som I ikke sir? Fortæl!
Jeg hører stadig kun den halve sag,
hvorfor skal døden ha min ven Akilleus?
- Helge:* Fordi en slem genetisk fejl, som vi,
hans far og mor, måske ku ha valgt fra,
har luret i hans krop hans ganske liv
og bare ventede på at bryde ud.
- Grete:* Da han kom hjem til aften ku jeg se,
som kun en mor kan se det hos sit barn,
at noget ikke var som det sku være...

Helge: At nu var dagen kommet som vi begge har frygtet hele drengens korte liv...

Grete: Den slunkne dag som ingen mór fortjener, den dag hvor hun må se sit barn at dø.

Kinyra: Men hvis I ku ha valgt den fra, den fejl, hvorfor har I så ikke grebet ind? Hvorfor skal min Akilleus dø så ung når I har vidst hans hele liv, at I har haft en chance for at gribe ind og give ham et liv som alle andres?

Helge: Hvad skal man som forældre gør og vælge? Og hvornår skal man dernæst holde op? Når først man går i gang og vælger til og vælger fra, kan man så sige stop? Når mulighederne er som et landskab hvor man kan vandre uforstyrret rundt og plukke hver en frugt ens øje ser og uanset hvor end man kigger hen, så dukker altid nye træer frem med frugter som det nok var værd at prøve, og skønt man plukker alt hvad man begærer og slæber til man falder helt omkuld, hvad skal man så, når kurven som man bærer, den aldrig nogen sinde bliver fuld? Man ved man står med livet i sin hånd, at både valg og fravalg blir en skæbne som man har valgt for én, der aldrig fik den mindste chance for at blive hørt, når man så vælger dét at ikke vælge, er det så helt forfærdeligt og skørt?

Grete: Det svar det har vi søgt så tit, forgæves, og vi har ledt i hver en tankekrog og kigget grundigt om bag hvert et spørgsmål kun for at blive lige lidet klog.

Helge: Vi valgte blot at elske det vi fik,

Grete: om end det valg blev tungt som tiden gik.

Kinyra: Nu vågner han...

Grete: Akilleus...

Akilleus: Kinyra?

Kinyra: Jeg sidder lige her.

Akilleus: Så hør...

Kinyra: Nej, tys, tal ikke, hvis det er for vanskeligt.

Akilleus: Jeg hørte alt, I talte om, og kendte for længe siden valget som I traf...

Kinyra: Du vidste at du skulle dø?

Akilleus: Ja, undskyld.

Kinyra: For hvad?

Akilleus: Fordi jeg ikke sa det før. Fordi jeg lod dig tro, at alt var helt normalt og vi ku være længre sammen.

Kinyra: Hvad sku du vel ha sagt? At du sku dø?

Akilleus: Måske jeg sku ha gjort som Helge sagde,
og ikke involvere mig, når skæbnen
så længe havde været mig bekendt...
Kinyra: Og hvad? Sku du så bare gå og vente
til døden kom en dag, og aldrig leve,
fordi du gik og vidste du sku dø?
Så havde det jo ikke været et liv
men bare langstrakt ventetid, en kval
af gode spildte rejsemuligheder
i livets triste lufthavnsterminal,
mens fly på fly tar væk til fjerne lande.
Man skal da netop leve hele livet
som om hver dag det virkelig var den sidste!

Grete: Det gjorde han!

Akilleus: Og det blev så i dag...

Og derfor har jeg faktisk intet mistet!
De spildte chancer ligger ikke bag mig
men kun forude, hvor alligevel
slet ingen kommer førend alle andre.

Grete: Hvis bare vi ku sige lissådan!

Helge: Den spådom, du har båret på så modigt,
har ligget tungt hver dag på vore skuldre.

Kinyra: Fordi I spildte chancen da den var,
mens skæbnens dom for ham blot var et faktum,
Akilleus: en livsomstændighed som alle andre.

Helge: Trods glæden ved dit liv den var os sød
som liflig vin, var kalken altid bitter.
For hvert et skridt du tog fra du var spæd
og til i dag, det var blot skridt for skridt
en vaklen frem, et løb, mod samme afgrund.
Men ét stod altid ganske klart for os:
det liv du fik, det leved du til fulde.
Begærligt brugte du af hver en dag,
og fyldte bægret op til over randen.

Akilleus: – Måske at Kinyra og jeg ku vær
et lille øjeblik alene nu?

Grete: Selvfølgelig min dreng. – Kom, vi går ud.

Grete og Helge går ud.

Akilleus: Jeg ved at nattens slør er på mit ansigt;
for ellers farved rødme mine kinder
ved det, som du i dag har hørt mig sige.
Ja, gerne holdt jeg nu på sæd og skik
og nægted helst det hele, jeg har sagt.
Men bort med omsvøb! – Elsker du mig da?
Jeg ved, du siger ja. Å Kinyra,
såfremt du elsker, sig mig det oprigtigt;
og mener du, du vandt mig alt for let,
så vil jeg rynke bryn og spille grusom
og sige nej, - hvis du vil bejle til mig,
men ellers aldrig, ikke for alverden.
Ja, smukke Kinyra, jeg er for svag;

måske du kunne tro, jeg var letsindig,
men jeg forsikrer, jeg er mere tro
end dem, som kan den kunst at spille kostbar.
Jeg havde også holdt mig mer tilbage,
hvis ikke – før jeg så dig – du fik hørt
min ægte kærlighed; så derfor tilgiv!
Tro ikke eftergivenhed er letsind,
som nattens mørke bringer frem for lyset.

Kinyra: Jeg sværger ved den lykkelige måne,
der strør med sølvglans disse frugttræstoppe.

Akilleus: Nej, månen må du ikke sværge ved,
den skifter jo hver måned i sit løb;
din elskov må da ikke skifte sådan!

Kinyra: Hvad skal jeg sværge ved?

Akilleus: Ved ingenting!
Jo, sværg da ved dit eget kære væsen,
det er det gudebilled jeg tilbeder,
så vil jeg tro dig.

Kinyra: Ja, så sandt mit hjerte...

Akilleus: Nej, ikke sværge! skønt jeg frydes ved dig
så er jeg ikke glad ved denne pagt;
den er for rask, uovervejjet, hastig,
lissom et lyn, der er forsvundet, før man
får sagt: det lyner. – Nu godnat, du kære,
måske din elskovs knop snart åbner sig
til dejlig blomst ved sommerluftens ånde.

Godnat, godnat! Så salig fred og lyst
bo i dit hjerte, som i dette bryst!

Kinyra: Så går du bort, gir mig slet ingenting.

Akilleus: Men hvilken gave kan jeg gi i nat?

Kinyra: Dit troskabsløfte, om jeg gav dig mit.

Akilleus: Det gav jeg dig for længst, førend du bad mig;
men gid jeg havde det igen at gi.

Kinyra: Ta det igen? Men hvorfor dog min ven?

Akilleus: Kun for at gi dig det endnu en gang.
Og dog, så ønsker jeg kun det jeg har.
Min gavmildhed er grænseløs som havet;
og lisså dyb min kærlighed; jo mer
jeg gir dig, desto mere har jeg. Begge
er uden grænse. – Tys, jeg hører støj!
Det er min sjæl, der kalder på mit navn!
En sølverklang har elskovs ord ved nat,
som blideste musik for den der lytter.
Min elskede, farvel! – Nu kommer jeg!
Min Kinyra, vær tro! – Vent, et sekund...

*Hyletone. Hjertekardiogrammet viser en flad kurve. Akilleus er død.
Grete, Helge og en sygeplejerske kommer ind. Forældrene styrter til Akilleus,
sygeplejersken slukker for maskinen.*

Grete: Åh nej!

Kinyra: Nu er han død.

Helge: Akilleus, dreng!

Mens forældrene sørger over drengen, går Kinyra.

Kinyra: Farvel min elskede, min stolte helt
min græske gudekriger, du som turde,
hvad kun så få oprigtigt helt formår:
at leve livet, mens det foregår.

FEMTE AKT, 1. scene

GADERNE I INDRE BY / FORAN DIONYSOS' BADEKAR

Kinyra flakker omkring i den nattetomme by.

Kinyra: Hvad er der så tilbage? Tomhed blot.
Kun mennesker, der vil mig som en anden.
Hvem er man så? Den som man ved man er,
den som man selv kan mærke inden i,
det Jeg, der tænker mine tanker, eller
det sludder andre går og tror om én,
en rolle som man spiller dagen lang,
det vås de siger hver gang de fortæller
hvem Kinyra hun er. Hvor længe kan
man leve som de andres illusion
blot for at blive holdt lidt af, af noen?
At være eller bare lad som om,
er det så dét, der er det store spørgsmål?

Brian-Bent kommer ind.

Brian-Bent: Halløj, skønjomfru! Hvorfor nu så traurig?
Er natten måske ikke ung endnu
og ligeså vel du?

Kinyra: Klap i din nar!

Brian-Bent: Hej, bidske kvinder, det er lige mig!

Kinyra: Ta nu og skrid, dit fjols, jeg gider ikke!

Brian-Bent: Igen! Hun stikker som en bi, av av!
Og bider som en hugorm!

Kinyra: Pis nu af!

Brian-Bent: Man blir jo ganske opstemt af så ungt
et viltert fruentimmer! Hør min søde,
du slår vel ikke oss en proper næve?

Kinyra: Kom et skridt nærmere og spørg igen
så skal du gerne få en øretæve!

Brian-Bent: Det kan jeg li! En go gang smæk! Du har
vel ikke lyst at komme med til fest?
Ja, jeg betaler!

Kinyra: Pis nu af Pinoccio!

Brian-Bent: Pinoccio! Den er ny! Det gad jeg gerne!
Så ku du vær Gepetto med din høvl!

Kinyra: Skrid nu, og ta og spar mig for det vrøvl!
(Hun skubber ham væk)

Brian-Bent: Du har jo ellers lige håndelaget!
(Hun skubber igen)

Nej, det er alt for galt, det er det virkelig!

(Til sidst bruger hun selvforsvar og lægger ham i gulvet.)

Kinyra: Hvad sir du nu dit syge svin?

Brian-Bent: Be-be?
(hun slipper ham)

Jeg tror den fest vil være lige dig!
Der kan man vær nøjagtigt hvem man vil,

det ' nærmest sådan en slags rollespil,
et rent slaraffenland for dine lemmer
hvor du kan leve alt det ud du gemmer.
Her kan du være stuepigen med
den nøgne numse under kjolekanten,
som altid lyder lystne herrers ønsker,
og stiller sig til villig rådighed
og tar imod hvert stød med grådighed,
hvis den slags tænder fugtig lyst og glød
og liderlige længsler i dit skød.
Måske du mere er til romantik
og er som en skønjomfru bly og mild,
der reddes fra sit jomfrubur og føres
bort af en jernklædt ridder i sit panser,
som efter heftig ridt på hesteryg
får øje på din røde mund og ber dig
med fugtig læbe at polér hans lanse.
Hva sir du? Eller vil du vær en streng
og stram og kølig, snerpet skolefrøken
som klædt i støvler, læder, ridebuks
skal piske på en lille skoleduks
en nøgen ryg til stribet flæsk med tæsk?

Kinyra:

Brian-Bent: Av, den var kinky! Jo, det kan man vel.

Nå, vil du med?

Kinyra:

Hvad er det for et sted?

Brian-Bent: Hvorfor sku man vel gå og vær en anden?

De fleste gør det sikkert for at glemme
og føle deres sansers brus, en rus,
mens andre kommer for at føl' sig hjemme.
Hva' sir du, er du spændt, måske lidt tændt?
Måske du har helt andre vilde lyster?
Lidt varm stearin på dine nøgne bryster?
En tur i håndjern på en pinebænk
med kilderier pirret til du tigger
om nådesløs behandling, hvor du ligger.
En gyngetur hængt op kropsnær sele
en latexliderlig og svedig svingetur
spændt op til håndfast handling med det hele.
En sandwich lagt imellem flere mænd
hvor du blir bollet hårdt og revet hen
holdt fast og gennemtrængt af dybe jag
fyldt ud til bristepunktet for og bag
til dine unge lemmer eksploderer,
du skriger sjælen ud i velbehag,
din krop gir op og slapper livløst af
og dine triste tanker er ej mere!
Her får du al den kærlighed, du ved
du ikke finder noget andet sted.

Kinyra:

Blot, sig mig hvor!

Brian-Bent:

Det nærmre end du tror!

Brian-Bent fører Kinyra med ind i Dionysos' Badekar.

Femte akt, 2. scene

DIONYSOS BADEKAR

Medipus og Hedone i deres Antonius og Cleopatra kostumer og halvmasker, sidder henslængt i velourmonstret med hver deres drink og ser sig omkring.

Hedone: I guder sikken røvsyg aften!
Medipus: Enig.
Hedone: Kun gamle kendte slidte kroppe.
Medipus: Trist.
Hedone: Forladte fisser, slappe balder,
Medipus: ølvom...
Hedone: Der ovre ligger ham med åreknuder...
Medipus: og der er hende uden silikone...
Hedone: På hende vill det ellers virkelig pynte!
Så er der ham som altid kommer selv
og brøler som en løve.
Medipus: Der er hende,
som ikke kan med mindre alle kigger,
Hedone: og der er ham som lugter lidt af pølse.
Medipus: Der ' ikk så meget som en centimeter
af hud, vi ikke allerede kender.
Hedone: Måske vi skulle se og få nåd hjælp?
Medipus: Lidt hjælp ku vær en rigtig god idé!
Hedone: Få tingene på rette gled igen...
Medipus: Men nyt ungt kød vill heller ikk vær dårligt!
Hedone: Hvor vil du få det fra? Her er jo bare
de folk vi allerede tit har prøvet.
Nej, så ' det lettere at skaffe hjælp!

En totalt sortklædt Helge i sort helmaske og lang sort kappe træder hen bag dem.

Helge: Jeg hører I har brug for hjælp?
Hedone: Hvad sagde jeg!
Medipus: At vi har brug for hjælp!
Helge: Og hjælpen kommer her, som var den kaldet!
Hvad kan jeg friste herskerne med?
Har fru'en lyst til mere fyrig puls,
en ildebrand på sydens tørre steppe?
Vil herren måske helre døse hen
og flyve langt bort på et hyrde-tæppe?
Er det en festlig rus det store sus,
en evig energi I syns I savner?
Jeg har det hele, men en nat som denne,
hvor safterne de måske mangler spænding,
så kan jeg særligt anbefale ét,
(*Han hiver en lille kolbe med hvidt pulver frem af lommen.*)
et pulver ingen andre før har set,
en flyvetur som ingen før har fløjet,
en fest for sindet, sindrig fryd for øjet
en brandvarm glød, som bare varer ved,
en hemlig kur mod lunken kedsomhed.

Hedone: Hvad koster det, det lyder dyrt?
Helge: Nuvel,
for jer, den første gang skal være gratis.
Hvis siden hen det så skal vær en vane
så blir det et par hundred dask pr. bane.
Medipus: (til Hedone) Det ikke dyrt, det sidste som vi fik
var ikk det halve værd men kosted mere...
Hedone:(til Medipus) Så sig dog ja, så vi kan live op,
i aften har jo vært det rene flop!
Medipus: (Til Helge) Så lad os prøve. Var det også dig
der solgte varer her i sidste uge?
(Helge rækker dem hver sin lille bakke og drysser pulveret op. De sniffer hver sin bane.)
Helge: Værsgo, snus ind, lad nu blot sjæl og sind
ta på en rejse uden tid og sted
mærk bølgens bruse over i dit blod
kæmp ej imod, men lad dig suse med,
sæt sejl på lystens liderlige skude
jeg lover det blir våd og varm sejlads
på bølgetoppe over vilde vande.
Hedone: Hold kæft det stærkt!
Helge: Ja, det går li i blodet!
Fornøj jer nu, og tak for jeres tillid.
Når trangen melder sig, så er jeg her,
vi ses igen, når I er klar til mer!

Helge trækker sig tilbage og går. Medipus og Hedone mærker suset.

Medipus: Det er som verden fik en anden fart
som flere hastigheder smelter sammen, snart
i særlig langsom hast, mens hurtighed
får fat i det som før stod fast et sted
og river med i langstrakt rumlighed
mit indre landskab mod en horisont
som strækker sig bag virklighedens front...
Hedone: ...som revned overfladen i mit sind
og slap et univers i farver ind
som stråler mig imod og vrider op
den tynde grænse mellem mig og verden
mens sære sensationer i min krop
opdeler mig i mer end én og skær
den enhed som jeg kender som mig selv
i flere stykker, alle som et væld
af liderlige vibrationer, gødet
af den sanselige ild jeg har i skødet...
Medipus: ...mens mit det brænder som en understrøm
af lava fra en gammel drøm og tænder
mig langsomt op fra tå til top i bølger
hvor varmt behag det brænder, følger frem
den puls som dunker gennem hvert et lem
og lægger mig i kroppens egne lænker,
et vellyst fængsel rundt om alt jeg tænker...

Hedone og Medipus kaster sig over hinanden og er så opslugt, at de først sent opdager Kinyra, som iført lårkort skoleuniform, knæstrømper, laksko og halvmaske træder en anelse forsagt ind i lastens hule.

Hedone: Hov se nu der, er det det stof vi tog som virker, eller har vi fået ny elev i klassen?

Medipus: Hvor?

Hedone: Ved døren, se!
Er hun et syn som stoffet skaber eller står hun mon virkelig der, et gran betuttet?

Medipus: Nej, jeg ser hende også... Meget nuttet!

Hedone: På grænsen til jomfruelig begynder!

Medipus: Genert hun piller ved sit lille skørt og spiller virkelig rollen godt og ægte...

Hedone: ...hun virker både ung og stram i huden!

Medipus: De slanke ben, den faste røv og busten, har ungdoms spændstighed og strutter lystent. Den røde mund med fyldig amors bue...
– tror du hun helst vil slikke eller sluge?

Hedone: Vi kan vel spørge vores duksepige hvad hun kan li, hvad hun vil gi, hvis vi gir lir og hjælper lidt med hendes lektier.

Medipus: Ja jeg ku sagtens lære tøsen der en lektie eller to!

Hedone: Det tror jeg gerne!

Medipus: Måske det netop er Pythagoras hun terper hvileløst i øjeblikket?

Hedone: En trekant! Ikke nogen skidt idé!

Medipus: Vil du? Skal jeg? Hvem af os fanger frøknen?

Hedone: Nu kommer hun herhen, så kan vi spørge.

Medipus: Hej, pigelil, kom sæt dig her hos os du ligner en der ' ny hos Dionysos.

Kinyra: Det ' sandt, det her er første gang for mig.

(Kinyra sætter sig lettet mellem dem. De begynder at kærtegne hende, og langsomt giver hun sig hen.)

Hedone: Den første gang er altid noget særligt.

Medipus: Men du skal ikke være spor nervøs, vi andre her har flere års erfaring.

Hedone: I bedre hænder kan du ikke være.

Medipus: Nu skal du bare gi dig hen og lære som den uskyldig skoletøs du er at ta imod med ganske åbent sind og spredte ben, hvad elskovskunsten rummer.

(Hedone og Medipus sætter gang i trekanten.)

Din hud er silkeblød, dit våde skød en duft som vækker mine mange sanser, en særlig stærk erotisk luft jeg mærker fra dig som ingen anden. Kan forstanden mon fatte hvilken salig gejst er rejst når jeg mig ad dit landskab glider frem?
Åh, skat hvor er du stram, her er mit lem!

(Han elsker med Kinyra. Imens slikker/kysser Hedone sig vej ned mod Kinyras fødder og begynder at tage hendes sko og strømper af.)

Hedone: Jeg tænder lige godt på pir og drenge
så længe ungdoms friskhed strømmer mig
i møde som en liflig bæk, en kilde
hvor jeg kan bade mine trætte sanser
og friske op mit overmætte sind
som ellers ligger dvaskt og sover ind.
En spændstig krop som endnu har sin styrke
og fulde kraft, er som et kuldegys
af lutter søde vilde energier,
men mest af alt så tænder mit begær
især på unge slanke sunde piger
hvis de har søde bløde nøgne tær!

(Hedone får pillet den venstre strømpe af Kinyra.)

Åh, nej! Se foden! Medipus, se her!

Medipus: Hvad sker?

Hedone: Se, hun har svømmehud til tær!

Medipus: Hva... Kinyra!

(Han flår sin maske af. Kinyra gør det samme.)

Kinyra: Åh nej!

Medipus: Hvad gør du her?

Kinyra: Hvad gør jeg her! Hvad gør I selv! For fanden!
Dit syge svin, hvad tænker du dog på?

(Hedone smider også masken.)

Hedone: Nu ikke så fordømmende, I fik
jo begge hvad I kom her for i aften.
Mens jeg blot fik en vanskabt pigefod,
fik I fornøjelse i overflod!

Medipus: Er det det eneste du tænker på?

Hedone: Hvad er der andet, mand? Du ved hvordan
den sande nydelse er ubetinget,
og gælder kun sig selv. Det ved du vel?
Det har vi jo så tit fortalt hinanden,
så kom nu ikke her og gør dig hellig,
du nød det jo, en pige med lidt spræl i
var hvad du ønsked, og var det du fik!

Kinyra: Du er jo syg i sylten som min far!
Et liv med jer, og man går fra forstanden!
Hvis ikke i fortjente værre hævn,
så had I virkelig fortjent hinanden!

Hedone: Hvad mener du med hævn, hvad er der vel
at hævne, som er noget værd at nævne?

Kinyra: Mit hele liv som legetøj for ham,
der tror at alt skal passe i hans kram,
og dig, som uden hæder eller skam,
gør alle til en nar i dit program!
Jo hævn det skal jeg fandme få, det kan
I eddermandme lige bande på!
Blot ved jeg endnu ikke helt hvordan!
Men hævnen den skal være sød og slesk
og når I smager den, blir den så besk
og bitter, jeres syge mavesæk

må vende vrangen ud i syrlig krampe!
Min søde ven skarntyde skal der ind
i jeres sind og sprede sine dråber,
til anger fanger jer og vrider min
revance gennem jeres skvatne krop,
lårtykke stråler af beskæmmelse
og væmmelse blir hvad I kaster op,
vær vis på det! Den hævn som venter skal
stå mål med hele mit forlorne liv,
som du din syge nar har skabt og tabt!
Som slimed orme i en møddinghøj
så skal I æde jeres eget møg!

Kinyra vender på hælen for at gå, men render ind i Helge.

Helge: Din hævn er allerede sket!

Kinyra: Hvordan?

(Helge smider masken.)

Helge: Det stof jeg solgte dem for mindre end
en time siden, det var ikke rent.
Den død som allerede flyder rundt
i deres slidte lemmer skrider langsomt
men sikkert frem og gemmer til det sidste
den sande hævn: en død i frygt og smerte!

Medipus: Hvad? Skal jeg dø?

Kinyra: I frygt og smerte, ja!

Hedone: Åh nej! Jeg tåler ikke smerte! *(Til Medipus)* Sig det!

Kinyra: Så væn dig til det! Bitch! For dø, det skal du!

(Til Medipus) Men du skal ikke dø!

Medipus: Nej, red mig skat!

Du er jo dog min egen lille datter,
og jeg din far, som holder sådan af dig!
Kom, før mig ud, så finder vi en taxa
og tar til hospitalet så jeg kan...

Kinyra: Før med din sæd som svømmer i mit skød
så blir din død en lille pause blot,
et ophold inden hævnen den sker fyldest!
Hvis du ku klone mig fra din Ødea,
så kan jeg klone dig og skabe mig
en søn af Medipus, som lide skal
den hævn som du fortjener, syge nar!

Medipus: Min lille skat, du ved slet ikke at
det ikk kan la sig gøre?

Kinyra: Ikke hvad?

Medipus: At klone kun fra sæd!

Kinyra: Og hvorfor ikke?

Medipus: Fordi det lissom ægget bare har
det halve DNA men ganske mangler
den anden halvdel til det hele liv!
Så hævnen du må nøjes med, din lille
bedrageriske møgtøs, bliver Helge'
forgiftning, som jeg mærker nu i blodet!
Det svider!

Hedone: Brænder indefra i baner
som langs med mine knoglers sære værken
gør helveds luer til en sommerdag,
men her er ingen kølig brise, kun
den død som æder mig fra inden af.

(Kinyra snupper den kniv, som sidder i bæltet på Medipus' kostume, griber ham i håret og sætter kniven for hans strube.)

Hvad har dit pulver gjort? Min krop som før
blev liderlig af smerte skriger skarpt
så knoglerne de hviner ind til marven!

Helge: Og sådan skal I begge gå i graven!

Kinyra: Men helt forædt er døden ikke end!
Og får jeg blot en dråbe blod her fra
din hals, så kan jeg skabe lisså mange
små Medipusser til min hævn jeg ønsker.

Brian-Bent slingrer forbi.

Brian-Bent: Hej, det ser kinky ud, må jeg vær med?

Kinyra: Nej, skrid!

Brian-Bent: *(til Helge)* Tænk sådan var hun også da
jeg mødte hende udenfor på gaden!

(Men Helge gider ikke høre på hans vrøvl og giver ham et slag i nakken, så han går i gulvet.)

Kinyra: Hva sir du så, dit gamle skideskur?
Dit første liv er slut, vær vis på det!
Men vejen den er klar og frøet lagt,
så mangefold jeg vil og ta'r mig råd
dit liv skal skabes om og om igen
min hævn hver gang som honning bliver smagt
og nådigt skal du være i min magt!

Medipus: Men ingen af de børn vil blive mig!
De er jo kun en tro kopi, en klon!
Lad ej uskyldigt kød gro i dit skød
for dernæst at få hævn for mine fejl!
Jeg be'r dig, tænk dig om! De børn du får
er nye individer hver med ret
at leve frit og fri af andres liv
og ikke stænges inde i et fængsel
opbygget blot af andres syge længsel!
Hver lille sjæl er dyrebar og fin,
og når den byder verden sin debut,
så er det ikke barnet i sig selv
men hele verden der blir født på ny!
Forlad mig Kinyra for mine fejl,
lad ikke barnligt selvbedrag og had
forblinde dig og volde andre sorg
som splitter deres hele verden ad!

(Kinyra fjerner kniven fra hans strube men holder fortsat hans hoved i håret.)

Kinyra: Hvis det er hvad du mener, dø da selv.

Medipus dør. Kinyra lader ham falde. Helge slipper Hedone, som også er død. Kinyra går. Helge hiver sin mobiltelefon frem af kostumet og ringer op.

Helge: Hej Atlas, det er Helge, jeg har brug
for nogen ambulancer. To. Og Teknisk.
Til Dionysos Badekar. Lidt kvikt!
(Han slukker for telefonen og ser sig omkring.)
Her trode vi den græske skæbnetro
var væk, erstattet af vor frie handling,
som tillod os at skabe selv forvandling,
et valg "at være eller ikke være".
Nu kan vi pludselig vælge hvem vi er
men valget er en Pyrrhusejrr, der
lar skæbnen vende nådesløst tilbage.
Trods al den viden videnskaben skaber,
så er vor skæbne, at vi blot er aber,
som kravled op og stjal Olympens top.
– Hej, Kinyra, gå ud og klæd dig om.
I andre bliver stå'ne hvor I er
og venter på at politiet kommer!
I mellemtiden er der ingen her
som kan forlade dette her lokale.

Helge og Kinyra går. Scenen går i sort.